

PIK LIX, Ч. 1

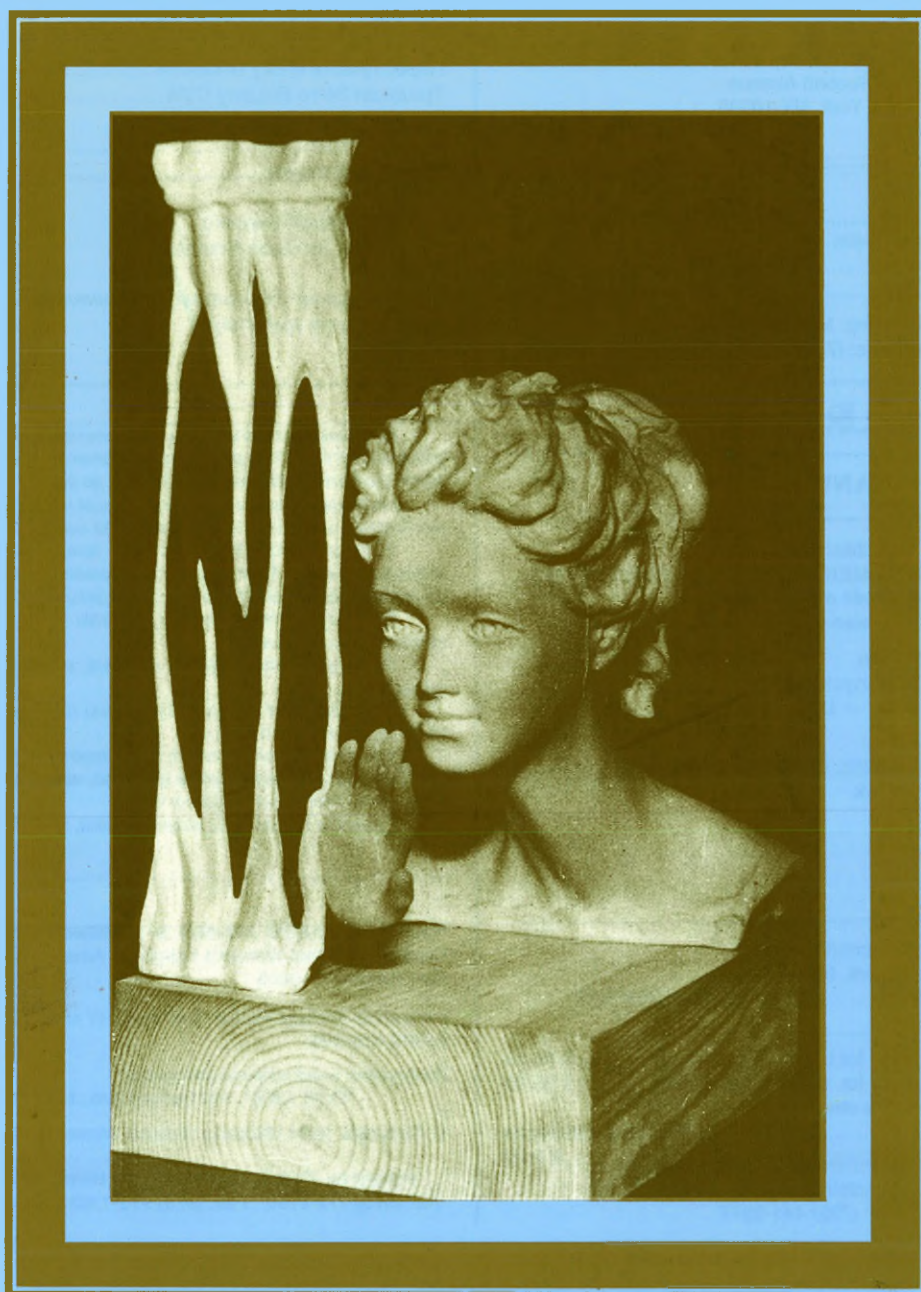
СІЧЕНЬ — 2002 — JANUARY

№ 1, VOL. LIX

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK LIX

СІЧЕНЬ

Ч. 1

Виходить раз у місяць
видає

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

Головний редактор — Ірена Чабан
Редактор англomовної частини — Тамара Стадниченко
Мовний редактор — Лев Чабан

Редакційна колеґія:

Ірина Куровицька — (з уряду) — Голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як
Любов Волинець
Іванна Ганкевич
Анна-Галія Горбач
Марта Тарнавська
Людмила Тарнашинська

Адреса редакції: 108 Second Avenue
New York, NY 10003

Тел.: (212) 674-5508 Факс: (212) 254-2672

Річна передплата в США

Для членів США \$ 25.00

Для інших передплатників \$ 30.00

Поодинокое число \$ 3.00

В країнах поза межами США US \$ 40.00

Адміністратор: М. Оріся Яцусь
Тел./Факс: (732) 441-9377

OUR LIFE

VOL. LIX

JANUARY

№ 1

Published by
UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.
Non-profit organization
Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

Editor-in-Chief — Irena Chaban
English Editor — Tamara Stadnychenko
Ukrainian Language consultant — Lev Chaban

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj — UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak
Lubow Wolynets
Iwanna Hankewych
Anna-Halia Horbach
Martha Tarnawsky
Ludmyla Tarnashynska

Editorial Office: 108 Second Avenue
New York, NY 10003

Tel.: (212) 674-5508 Fax: (212) 254-2672

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$ 25.00
Annual subscription in the USA for other subscribers \$ 30.00
Annual subscription in countries other
than USA \$ 40.00 US currency
Single copy \$ 3.00

Business administrator: M. O. Jacus
Tel./Fax: (732) 441-9377

ЗМІСТ

Вітаємо з Різдом Христовим і Новим Роком!.....	1
Антоніна Листопад. І будуть прекрасні плоди	1
Людмила Тарнашинська. Рік тривоги наших	1
Людмила Кочевська. Незабутня Марія Капніст	4
Ася Гумецька. Роксолана Кардиналовська — науковець і мистець	7
Наталія Пазуняк. У пам'ять Григора і Ніни Лужницьких	10
Марія Загайкевич. Музичний літопис боротьби і звитяги	11
Раїса Захарчук-Чугай. Висновки монографічного дослідження	13
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	17
Letter from the White House.....	18
News from UNWLA Headquarters	19
Helene Turkewicz-Sanko. Journey Through Ukrainian Studies	20
Ihor Magun. Our Emotions	22
Irene Demkiw. Come and Dance	23
Cooky's Corner	24
Новини Головної Управи Союзу Українок Америки	25
Новини СФУЖО	26
Переступили межу вічності	27
Традиція 34-го Відділу США	28
Добродійство	28
Нашим дітям	34
Наші смаковинки	36

Ілюстрації Дарії Наумко.

Illustrations by Daria Naumko.

На обкладинці: Роксолана Кардиналовська. "Чекання"
(ліва частина триптиху).

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки ориґінали дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою, не подається копій, що були поміщені чи переслані до інших видань.

Незамовлених матеріялів редакція не повертає, а також не веде листування з приводу невикористаних матеріялів.

Редакція застерігає за собою право скорочувати матеріяли і виправляти мову. Статті, підписані прізвищем чи псевдонімом автора, не завжди відповідають поглядам редакції.

Передруки і переклади матеріялів з "Нашого Життя" дозволені за поданням джерела.

На адресі, поміщеній на журналі, є зазначено, доки заплачена передплата.

Усі редакційні матеріяли просимо пересилати на адресу редакції, з поміткою "редакторів".

Кошти вироблення кліше покривають дописувачі.

Дописи просимо писати виразно, через два інтервали, зокрема чітко імена і прізвища поданих осіб.

Редакція приймає за домовленням, тел.: 1-212-674-5508.

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc., 108 Second Avenue, New York, N.Y. 10003 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

"OUR LIFE", 108 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2001 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Printed by Computoprint Corp., 35 Harding Ave., Clifton, NJ 07011
Tel.: (973) 772-2166 Fax: (973) 772-1963 e-mail: computopr@aol.com

ВІТАЄМО З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ І НОВИМ РОКОМ!

Рис. Люби Мазяр.

І БУДУТЬ ПРЕКРАСНІ ПЛОДИ!

Ми – родом з Кобзарського цеху
І пісня у нас на крилі.
Бажаю, щоб дихалось легко,
Щоб тяжко було на столі!
Ми – діти жорстоких обіймів,
У кожного в серці стріла.
Бажаю, щоб спалось спокійно,
Бентежно душа щоб жила!

Є слабкість у нас, є і сила, і будуть прекрасні плоди.
Бажаю, щоб діти родились і щоб не вмирали діди!

Антоніна ЛИСТОПАД

Людмила ТАРНАШИНСЬКА

РІК ТРИВОГ НАШИХ

Минуло десять літ нашої Незалежності, на які покладалося стільки сподівань, а кожен новий рік знову й знову зустрічаємо Шевченковими гіркими словами:

Добрідень же, новий годе,
В торішній свитині!
Що несеш ти в Україну
В латаній торбині?

І хай не надто потішають наших гостей розкішні Хрещатицькі вітрини та “закордонні” підземні переходи – Україна все більше стає країною кричущих контрастів і соціальних ризиків, і кожен бачить у ній те, що його очі хочуть бачити: одних засліплюють ті розкішні вітрини, інших вражає кількість жебраків на вулицях та тих, хто вже й серед білого дня, не чекаючи темноти, риеється у сміттєвих бочках.

Та перш ніж зазирнути нам у ту новорічну торбину, як те полюбляють робити цікаві до всього й нетерплячі діти, годилося б окинути поглядом минулий 2001-й, “мілленіумний” рік, що його Україна стрічала – як і весь цивілізований світ, небаченими феєрверками та цілком своєрідним київським дивом – Мостом тисячоліть, подякувати за те добре, що приніс він нам,

покаятися перед Богом за те, що не спромоглися зробити й винести з того бодай якийсь досвід.

Тож залишилися позаду незабутній приїзд Папи Римського, що сколихнув небайдужу людність, а урядовців спонукав до підрахунку політичних дивідентів, відійшли в минуле й гучне святкування десятиліття нашої Незалежності, “увінчане” на Хрещатику аж занадто величним та помпезним монументом Свободи, і Світовий Конгрес Українців, що залишив по собі неоднозначні враження. А за парадною завісою залишилися не менш гучний “касетний скандал”, і безпрецедентна справа Георгія Гонгадзе, і ще багато-багато більших і менших знакових подій, що так чи інакше вплинули і впливатимуть на масову свідомість.

Та, здається, своєрідною точкою відліку (як 15 років тому став для України Чорнобиль) новітньої історії нашої держави, як і загалом усього світу, стали теракти 11 вересня в американських містах, які не тільки показали нам крихітність геополітичної та й будь-якої іншої стабільності, а й те, як мало потрібно, аби сколихнути світ і наблизити його до нового божевілля, а ще, звичайно, і те, як насправді

близько є ми одні від одних і що важить за таких умов відповідальність кожного за всіх.

У цьому глобальному контексті, яким є боротьба з тероризмом, звичайно, значно скромніше виглядають ще дві суто українські події, які випали на кінець 2001 року, але які за значенням для українського суспільства важко переоцінити.

По-перше, маю на увазі відміну Верховною Радою прописки, яка внесла в масову свідомість пересічного українського громадянина ілюзорне відчуття своєї “причетности до демократії” та небезпідставні тривоги, що це може негативно позначитися на наступних парламентських виборах, давши простір усіляким фальсифікаціям, та, мабуть, ще більше внесла вона сум’яття в душі чиновників, незліченна рать яких звикла з тієї прописки мати для себе неабияку вигоду.

Другою такою подією став перепис населення, довкола якого вирує стільки небезпідставних пристрастей. Так, з одного боку мусимо провести інвентаризацію “самих себе” (до того ж, першу в незалежній Україні), а, з другого, – чи так це вже необхідно було (й чому?) робити перепис саме напередодні виборів (як, власне, і відміну прописки), і хто та якою мірою скористається з цього, наскільки вплинуть (і наскільки вони можуть бути, якщо не сфальсифікованими, то підтасованими) ці події на загальну ситуацію в Україні та на майбутні парламентські вибори. Принаймні, на мене різко негативно враження справило формулювання запитання: “Інша мова, якою Ви вільно володієте (вказіть)”, яке одразу поставило у ситуацію відсутності вибору, а також категорична відмова виконавиці цієї акції вписати до синові анкети знання іноземної мови. Думаю, коментарі тут зайві... Хоча, є й приємніші спостереження: в такій, м’яко кажучи, явно некоректній ситуації: деякі росіяни, кажуть, із почуття спротиву “записуються” українцями.

Та як би там не було, у рік новий ми ввійдемо де-факто “переписаними” та “поліченими” (скільки нас на сьогодні, в Україні суціль: 48 млн.? 46 млн.? Чи ще менше? І скільки розкидано по світах – у пошуку заробітків?), хоч перші (загальні) результати обіцяють нам оприлюднити не раніше квітня, а повні дані – зовсім не скоро – за нормами, що відповідають світовій практиці.

Так, знаючи нарешті, скільки нас і які ми ввійдемо, очевидно, на рівень самоідентифікації

– і дай, Боже, аби те пішло тільки на користь.

Тож, власне, рік 2002-ий в Україні вже давно розпочався. Розпочався незвично раннім виборчим марафоном. Розпочався і проголошенням 30 листопада в Москві 2002-го року роком України в Росії й помітним курсом української влади “на потепління” стосунків з Росією та тривогою тих, кому не байдуже майбутнє України: що це нам принесе? Чи справді буде лише рік відкриття Росією України та Україною Росії, як це декларують високі державні мужі, і чи не обернеться таке “відкриття” підтвердженням народної мудрости: “М’яко стелять, та твердо спати”.

Принаймні, уже зараз найвищі посадові особи озвучують тезу про надання російській мові статусу офіційної, і перепис населення – те, зокрема, як сформульовано запитання і які сили розгорнули шалену агітацію – лише поглиблює наші тривоги й недобрі передчуття. Та й російська готовність фінансувати добудову українських атомних електростанцій у тверезомислячих громадян не викликає особливої ейфорії.

Та, якщо точніше, то новий рік розпочався для нас тими страшними терористичними актами в Америці: від того дня світ безперечно змінився. Змінилася й Україна, яка вмент довела світові, що той трагічний день став точкою відліку нової геополітичної ситуації. Від вересня 2001 року в політичній атмосфері України відчутніші помітні переми, пов’язані із зміною стратегічних інтересів усіх впливових держав світу, не зважати на які ніяк нам не можна.

Зрозуміло, що в новий рік ми входимо з надією на появу нових політиків, що прийдуть до нового Парляменту – і тривоги наші й тут небезпідставні: за таких умов розпорошеності демократичних сил, нездатності згуртуватися на засадах патріотизму, поборовши “гетьманський комплекс”, за такого потужного “апаратного ресурсу”, який виставляє на вибори влада, годі ті тривоги погамувати... До того ж, березневі Парляментські вибори – це, по суті, велика репетиція майбутніх Президентських виборів, а, якщо точніше, то їхній старт.

А поки що, попри вельми фанфарну офіційну пропаганду, маємо величезне майнове розшарування населення, надзвичайно низькі пенсії та соціальні виплати, безробіття і безпритульних дітей, зростання захворюваності на СНІД та епідемію туберкульозу – цей трагічний перелік можна продовжувати.

Та все ж не будьмо песимістами. Ми маємо надзвичайно плодючу й багату землю – і в цьому, та ще у високому інтелектуальному та професійному рівневі наших громадян – наш порятунок. Бо резерви для поступу – безмежні, і щоб переконатися в цьому, досить кількох вражень.

Скажімо, я ніяк не можу забути того враження, яке залишилося в мене від позаминулолітньої поїздки до Криму. Звісно, потішило те, що, попри всі труднощі, ця уславлена оздоровниця таки не стала геть малолюдною, деякі наші співгромадяни (хоча й переважають з-поміж тих, хто приїхав відпочити, усе ж росіяни) попри все знаходять таки можливість на короткий час приїхати до моря, хай і переважно “дикунським”, значно дешевшим способом (відпочинок у санаторії, будинку відпочинку чи на туристичній базі за путівкою, тобто з організованим “побутом”, для переважної більшості українців – недозволена розкіш).

Та яке гнітюче, просто таки приголомшливе враження справили на мене закинуті недобудови оздоровниць, які аж волають про занепад і безгосподарність. Це тим більше пригнічує, що ці поржавлені звалища колись нових будматеріалів, ці недобудовані й уже напіврозвалені стіни так різко контрастують із пречудовою (ну, де ви побачите крашу?!) кримською природою, неповторним за кліматом та красою краєм, який можна перетворити на справдешню казку, де не тільки могли б відпочивати тіло й душа: це ще й вагомо поповнювало б державну казну, а, відповідно, – і гаманці наших співгромадян.

Про сервіс відповідного рівня ані в Криму, ані в Карпатах, на жаль, ще не доводиться говорити. Тож і прикро, що така Богом дана земля з унікальними рекреаційними зонами – від Криму до Карпат – наче віддана на глум, на занепащення, а могла би тільки за рахунок туризму годувати Україну.

Друге враження пов’язане з моєю участю у складі делегації Національної Спілки Письменників України у цьогорічному Міжнародному Шевченківському літературно-мистецькому святі “В сім’ї вольній, новій” в травні на Прикарпатті. Неможливо забути того всенародного піднесення, яке панувало і під час відкриття свята біля гори Соکیلської між селами Тюдів та Великий Рожен Косівського району, і на театралізованому святі, присвяченому 800-літтю від дня народження правителя Галицько-Волинської Держави –

Данила Галицького у місті Галич, і на святі Державного Прапора України, і на Вечорі вшанування лавреатів Національної премії України імені Тараса Шевченка в Івано-Франківському обласному музично-драматичному театрі імені І. Франка та на багатьох інших заходах, і особливо під час масового театралізованого дійства “Єдинодумліє подай і братолюбіє пошли...” з нагоди урочистого закриття цих Шевченківських днів.

Якби ж ми завжди були такими згуртованими, єдиними в помислах своїх та відстоюванні майбуття, як під час свят! Але вже й такі хвилини єднання свідчать: Україна є, Україна буде!

Та на продовження Шевченківської та новорічної тем варто таки закінчити цитувати згадані вище Тарасові рядки:

“Благоденствіє, указом
Новеньким повите”.

Іди ж здоров, та не забудь

Злидням поклонитись.

І спостерігаючи те “благоденствіє”, що його несуть платникам податків та майбутнім виборцям усе нові й нові укази, нові спроби влади хоч якось, “про людське око”, залатати діряву державницьку торбину, а насправді якомога більше зміцнити свої владні позиції, усе більше переконуєшся в тому, що за відсутності волі до перемін, за роз’єднаности й тотальної безвідповідальности, що тоне у суцільній балаканині, Україні й далі доведеться сподіватися хіба що на торішні свитини та зокордонні фінансові допомоги, а з дірявої торбини її громадянам буде відлено дещицю все тих же, звичних уже злиднів, за які нам, володарям найкращих у світі чорноземів, соромно перед усіма державами.

Але ж ні! Хай те залишиться хіба страшним сном... Сном минулих років...

Тож сьогодні разом із усіма українцями, розсіяними по світах, кажемо: добридень, Новий Роче! Роче 2002-ий від Різдва Христового! Добридень, Роче тривоги наших! Роче наших сподівань...

Хоча, як мені здається (і я, певно, не далека від істини), що для українців 2002-й рік насправді розпочнеться не за західним і навіть не за східним календарем, а за календарем “київським” – саме з квітня, коли Центральний виборчий комітет оголосить результати парламентських виборів.

Отже, ще трішечки терпіння.

М. Київ

НЕЗАБУТНЯ МАРІЯ КАПНІСТ

Ніби зараз бачу її... Стрімкою дівочою ходою іде вулицями Києва невисока, оригінальна, зі смаком одягнена немолода жінка, горда постава, завжди неодмінно у довгій сукні.

Марія Капніст жила і працювала поруч нас. Але вона відійшла і з нею відлетіла ціла епоха. Про неї говорили, що це жінка не нашого століття. Вона була справжня аристократка з великою внутрішньою свободою і розкутістю, – аристократка і по духу, і за походженням.

...З туманної далечі починається рід Капністів. На острові Занте, що загубився в Іонічному морі, ще досі, за свідченням очевидців, височать руїни замку Капністів. Капнісос – по-грецьки і Капніссі – по італійськи. Волелюбні греки, які не терпіли будь-якого насильства ні над собою особисто, ні над їхньою батьківщиною, відзначались відчайдушною хоробрістю. Їх імені боялися турецькі завойовники. Особливо відзначався своєю сміливою вдачею і бійцівськими якостями Стомателло Капінос. У боях за острів Левкада він показав безприкладний героїзм. Про його мужність і відвагу було повідомлено Алоїзія Маченігі, дожа Венеціанської республіки, на службі якої перебував Стомателло Капнісос. Його нагородили графським титулом з правом успадкування. Мав власний фамільний герб з написом: “У вогні непохитний”.

Сталося так, що його онук Петро, який теж воював проти турецького гніту, не спитавшись дозволу у дожив, кинувся допомагати російському самодержавцеві Петрові І, який саме розпочав війну з турками (1710-1713). Разом з ним поїхав і малолітній син Василь. Але Петро І потерпів невдачу, і Петро Капнісос не бажав повернутися до Венеції. Він залишився в Росії. Невдовзі помер, а його сина виростила родина українського козака Павлюка. Син став військовим, як і батько. Прізвище став писати “Капніст”. Відзначався, як і всі Капністи, винятковою хоробрістю. Брав участь у боях під час облоги Очакова 1877 року. Командуючи семитисячним військом козаків, він успішно бився з 40 тисячним турецьким військом. За заслуги йому було “височайше пожалувано” царицею Єлизаветою

Петрівною маєток – село Обухівку, що на річці Псел, на Полтавщині. Одружився Василь з дівчиною з шляхетної української родини – Софією Дунин-Борковською. Подружжя мало шестеро синів і серед них – Василь Капніст в майбутньому великий поет і драматург, і Петро – прямий предок Марії Капніст. Всі Капністи були військовими. Петро, надзвичайно вродливий, виїхав за кордон, бо на нього, молодого офіцера двірцевої охорони в Петербурзі, “поклала око” похітлива цариця Катерина II. Він втік від такого “кохання”, а повернувся вже після смерті вінченосиці.

Марія Капніст дуже гордилася своїм прапрадядьком, поетом і драматургом Василем Капністом, автором знаменитої сатиричної п’єси “Ябеда” і “Оди на рабство”, де він нищівно викриває кріпосне право, неволю, в яку кинула несити цариця Катерина I український народ і пропагувала його творчість. Василь Капніст був великим патріотом України. Він любив простих людей, знав українську мову, любив співати українські пісні в хорі, організованому в маєтку брата Петра. Капністи не були кріпосниками, вони відпустили своїх селян на волю.

Василь Капніст часто ставав на захист українських селян від сваволі царських чиновників. І, захищаючи їх інтереси, їздив до Петербурга, де в кабінетах високих чиновників принципово розмовляв українською мовою. Є відомості, що він вів переговори з пруським королем, аби той підтримав його у справі відторгнення України від Росії. Родина Капністів міцними узами дружби була пов’язана з декабристами. Олексій був другом молодого Тараса Шевченка, познайомив його з княжною Варварою Репніною, яка палко покохала Кобзаря.

Взагалі увесь рід Капністів відзначався благородством, шляхетністю, добрим ставленням до простих людей. Вони любили і шанували народні звичаї. Батько Марії Ростислав Капніст мав сільськогосподарську освіту, служив перед жовтневим переворотом 1917 р. уповноваженим Російської земської спілки. Мати, Анастасія з дому Байбак, як стверджують родинні перекази,

вела свій рід від знаменитого козацького кошового отамана Івана Сірка, відважного борця з поневолювачами рідної землі. Була рідкісної краси жінка. Подружжя мало дев'ятеро дітей. З них вижило четверо, і серед них найменша Марія.

Родина жила в Криму, в Судаку, коли туди прийшли більшовицькі карателі і почали розправлятися з дворянами. Граф Ростислав Капніст разом з іншими був розстріляний на горі Алчак, хоч за нього ручилися і зібрали чотири з половиною тисячі підписів місцеві татари, які дуже його шанували. З ранніх літ Марія, вихована в культурній аристократичній родині, зазнала утисків і несправедливості лише за свій високий рід. Вона мріяла про університет, але не мала змоги вчитись навіть у нормальній школі.

Згодом родина переїхала до Петербургу і, коли почалися арешти і репресії після вбивства Кірова, Капністи підпали під підозру. Мати знала 16 мов, працювала у відомстві, яким керував Кіров. Марія, молода красуня з грецьким профілем, косами до п'ят і виразними карими очима, зустріла у Петербурзі колишнього нареченого своєї сестри Лізи, яка померла молодою дівчиною, не витримавши смерті улюбленого батька. Георгій Холодновський, згодом відомий вчений-енергетик, закохався в молоду красуню, яку пам'ятав задиристим дівчам. Це велике кохання вони пронесли впродовж усього життя.

Уперше арештували Марію 1941 року в м. Батумі де вона жила і працювала бухгалтером в

житловій конторі. Молода жінка захоплювалася спортом, любила музику, мріяла про сцену. Влада не дала їй можливості здійснити мрію. Їй інкримінували пропаганду і агітацію, за повалення радянського ладу. Знущалися, дуже били, кидали в крижану ванну, вимагали зізнань. Марія мовчала. Вона пізнала ціну нічних допитів – коли тіло горіло від побойів, а нестерпно сліпуче світло лампочок, яке жаріло круглодобово, випікало очі. Кати знущалися, щоб зламати її дух, її волю. Вона ж часом просто сміялася їм в обличчя.

Етапи, етапи... З сибірських лісопобовалів, з тріскучих морозів її кидали де невинні вітри женуть гарячий пісок і сонце, мов розжарена сковорідка. В'язні не знали як рятуватися, сліпли від сонця. Марію рятувала витримка і сталева воля, молитва і гаряча віра. Її шість разів виводили на розстріл, і кулі свистіли повз неї. Завжди з нею була маленька фамільна іконка Козельщанської Божої Матері, і Марія вірила, що вона рятувала її із біди. Від голодної смерті рятував її вірний друг Георгій Холодовський, що надсилав пакунки з сухарями, сухофруктами, цибулею...

У Марію закохався польський інженер талановитий винахідник, вона не відповідала взаємністю – її серце було віддане Холодовському. Одного разу, коли Марія пасла отару в степу (тоді вже, відбувши каторгу, була на поселенні) степ навмисне підпалили, щоб живцем спалити політичних в'язнів. Ян, так звали інженера, на руках виніс Марію з палаючого степу, сам отримавши опіки. Коли Марія

запитала, як віддячитись за врятоване життя, почувла: “Народи мені дочку”. На світ з’явилася Рада. Мати все робила аби дитина була доглянута, нагодована і одягнена. Ідучи на тяжку працю, віддавала дочку до дитячого садочку, а там чекістка завідувачка, знущала з дитини – біла її, щипала до синців викрикуючи, що вона виб’є з неї “ворога”. Одного разу Марія застала її при цьому. Вона так скарала кривдницю, що та потрапила до лікарні. Марія ж отримала новий термін каторги. І, коли матір забирали під конвоем, дворічна дівчинка, яка ще невиразно вимовлял слово “мама” несподівано чітко закричала: “Мамо, Мамо!”. Горе Марії було безмежним, до каторжної праці прилучилася туга за дитиною, яку забрали невідомо куди. Згодом віднайшла Раду в одному з сибірських сиротинців подруга Марії, Валентина Базавлук, яка раніше також відбула термін ув’язнення. Вона ж перевела дівчинку до Харкова, де сама жила й працювала, дала їй освіту, вдовчерила.

1956 року повернулася з каторги Марія Капніст. Її прийняла під своє крило Київська кіностудія імені О. Довженка. Добрі і щирі люди допомогли увійти в ритм життя. Акторську професію талановита жінка здобула в Гулазі, зустрівшись там з майстрами сцени і працюючи над виставами, які часом дозволяло табірне начальство.

З дочкою не жили разом – життя внесло свої корективи. Але з кожним відвідуванням Києва Рада все більше пізнавала матір, любила її, гордилася нею.

Чудова актриса, спрагла за творчою працею, Марія Капніст всі сили віддавала роботі. Невтомна в творчості, щира для людей, гостинна, добра. Любила покепкувати з себе, адже багато хто називав її “Баба Яга”, особливо після відомого фільму “Руслан і Людмила”, поставленого режисером О. Птушком, де Марія заграла роль чаклунки Наїни. Був такий кумедний випадок. Одного вечора актриса поверталася додому після праці. Сусідки, котрі сиділи на лавці біля будинку, почали шепотіти “Відьма, відьма”. Прийшовши до дому, Марія зв’язала упродовж простирадла і скатерки, які були вдома і, прикріпивши до віконної рами спустилася по них з третього поверху вниз.

Обійшовши будинок довкола, з’явилася перед зацікавленими й отерплими з переляку недоброчливцями.

З ентузіазмом акторка взялася до роботи. “Нічне полювання короля Стаха”, “Олеся”, “Бронзовий птах”, “Янкі при дворі короля Артура”, “Шанс” – ось далеко не повний перелік фільмів, де грала Марія Капніст. І в кожній навіть епізодичній ролі, вона творила свої шедеври. Її не можна було не помітити. Вона ж старалася все більше працювати, щоб надолужити втрачені роки. “Пенсія? – з обуренням говорила вона – то не для мене. Я працювати хочу!” І працювала! У фільмі “Янкі при дворі короля Артура” заграла чотири ролі, в тому числі й дві чоловічі.

До Марії любили приходити на “жайворонки”. Вона народилася 22 березня у день рівнодення, коли повертають з вирію птахи. Вона згадувала, що колись їй, ще дитині, циганка нагадала: “Дівчинка доти житиме, доки пташка літатиме”. З того часу і випікалися на день народження жайвори з тіста і роздавалися всім, хто тільки переступив поріг її скромної, але такої гостинної оселі.

Померла Марія трагічно. Її вдарило вантажне авто, коли вона переходила дорогу, повертаючись з кіностудії. Ні зусилля лікарів, ні піклування дочки і друзів не допомогли. 25 жовтня 1993 року відійшла назавжди. Відспівали Марію Капніст у Володимирському соборі, для якого її родина свого часу давала неодноразово кошти на будівництво і інші потреби. Заупокійні Богослуження відправляв владика Філарет. Тихо горіли свічі. Сумно похиливши голови стояли родичі, друзі, мешканці села Обухівки.

Поховали Марію в родовому маєтку в Обухівці біля могили поета Василя Капніста. Того вона бажала. Щороку друзі зустрічаються у день її народження – печуть жайворонки, влаштовують творчі вечори у її честь. Приїздить до Києва з синами Юрком і Ростиславом Рада, завжди бажана серед друзів Марії така схожа на свою маму, інженер-технолог Харківського авіаційного заводу.

Марію Капніст не забувають, пам’ятають її заповіт: “Будьте добрими. Пам’ятайте, що найкраща справа на землі – творити добро!”.

РОКСОЛАНА КАРДИНАЛОВСЬКА – НАУКОВЕЦЬ І МИСТЕЦЬ

Писати про людину, яка тобі рідна, багато важче, ніж про когось стороннього: одразу ловиш себе на думці – чи не звучить це перебільшенням? Чи це об'єктивно? Але погодьмося – повною об'єктивністю ніхто не грішить. Отже, сміливо вперед.

Роксолана Кардиналовська (Роксана, Рокся) – моя двоюрідна сестра, яка живе в Києві. В дитинстві, у Харкові, ми росли разом, потім доля нас розлучила на декілька років, щоб знову з'єднати перед війною, аж до наступної розлуки вже на довгі роки. Сьогодні ми знову в контактi, хоч внутрішній зв'язок між нами ніколи не зникав. Не буду розповідати те, що зберегла моя пам'ять, краще перекажу, що Рокся сама мені про себе розказувала.

Вже змалку у Роксани виявилися неабиякі здібності до малювання, а також до танців. Була вона веселої вдачі, мала багату фантазію. Встигла закінчити тільки чотири класи початкової школи, коли почалася війна. Через кілька місяців Харків, де вони тоді жили з матір'ю Лізою, опинився в руках німців, і в місті почався голод. Їм загрозувала голодна смерть: їли лободу й кашу з виварених риб'ячих кісток. Порятунок прийшов від нашої матері, Лізиної сестри: вона приїхала з Вінниці і привезла харчі. Коли Ліза з Роксею трохи підживилися і стали на ноги (в буквальному сенсі, бо ноги в них геть

порозпухали), наша мати привезла їх з собою до Вінниці. Пізніше Роксана опише це в шкільному завданні на тему “Найщасливіший день у моєму житті”, за що отримає найвищу оцінку. Наступні кілька років її життя пройшли у Вінниці – там закінчила середню школу, (з медалею, що дало їй право вступити до університету без іспитів), там зустріла свого майбутнього чоловіка Мар'яна Маловського, який згодом став відомим мистцем-графіком. І Мар'ян, і Роксина мати Ліза намовляли її поступати до Львівського Інституту прикладного та декоративного мистецтва, але Роксана не наважилася туди йти – не була певна своїх мистецьких здібностей. Натомість вступила на біологічний факультет Київського університету. В університеті, як і в школі, Роксолана вчилася на відмінно – за п'ять років навчання тільки один раз отримала 4 замість 5 (на іспиті з історії КПРС). Як спеціалізацію вибрала ґрунтознавство. У студентські роки захоплювалася спортом – художньою гімнастикою, брала участь у змаганнях, здобула навіть право бути суддею III ступеню у цьому виді спорту. В колі її зацікавлень і “культурної самоосвіти” (бо університет цього не давав) були балет, музика, театр, образотворче мистецтво, література. Роксолана завжди прагнула пізнати доколiшній світ і кожного літа виїздила у мандри з чоловіком і сином Романом або тільки з сином. Відвідала Соловки, Закарпаття, Білорусь, пароплавом пропливла вздовж усієї Волги та Єнисею. Побувала в усіх більших культурних центрах України, їздила й до Москви та Ленінграду. Тепер вона про це згадує так: “Я дуже любила подорожі по нових місцях. Милуючись краєвидами, красою небаченої досі архітектури, знайомлячись з новими людьми, я розуміла, що це мене духовно дуже збагачує, розширює моє уявлення про світ загалом”.

Закінчивши університет, Роксолана, завдяки своїм непересічним здібностям, отримала дозвіл продовжувати навчання в аспірантурі, а не їхати кудись на роботу за адміністративним розпорядженням, як тоді практикувалося. Отже, вона склала іспит до аспірантури Інституту

фізіології рослин та агрохімії Академії Наук УРСР. Училася під керівництвом відомих учених. Тему дисертації вибрала сама: “доля” калію як частини добрива. Праця над дисертацією вимагала ґрунтового ознайомлення з науковою літературою у цій ділянці, а також проведення дослідів у полі та в лабораторії. На захист дисертації, як тоді вимагалось, їздила до Москви. До речі, захист довелося відкласти на два роки, бо якраз тоді в неї народилася дитина. Як вона згадує: “Через чотири місяці після народження Ромчика, я вже пішла назад до праці, годувала його перед тим, як відходити, і знову після повернення з роботи. Вдома мусила писати, обробляти експериментальні дані, робити теоретичні та практичні висновки”. У ці роки Роксані дуже допомагала її мати, про яку вона згадує з ніжністю і вдячністю. І сама Роксана виявилася доброю матір'ю, присвячуючи багато енергії та любові вихованню сина як людини культурної, освіченої і, головне, доброї і чесною. На маргінесі зазначу: слухаючи Роксанину розповідь, я мимохіть порівнювала її життя зі своїм і доходила висновку, що мені справді поталанило, бо я закінчила дисертацію ще до народження сина, хоч пізніше я, як і Роксана, мусила годувати дитину до і після праці, а студентські роботи виправляти, коли вже діти спали. І мені, як Роксані, увесь час допомогала мати, не тільки конкретно у повсякденному житті, а й моральною підтримкою. Можливо, не одна жінка, читаючи ці рядки, знайде паралелі зі своїм життям і, напевно, скаже, як і ми з Роксею: “Не шкодую, що вибрала такий шлях, що пережила щастя материнства, але й не занедбала свої розумові здібності”.

Після закінчення аспірантури Роксолану, уже кандидата наук, залишили при Інституті. Там вона працювала на посаді старшого наукового співробітника протягом десяти років, проводячи лабораторні експерименти. Та одного разу хтось довідався, що вона “листується з закордоном” (тобто з нами). І ось ставлення до неї відразу різко змінилося, дехто навіть перестав з нею вітатися, її ранг понизили до “молодшого наукового співробітника”. Працювати далі в таких умовах стало неможливим, і Роксана почала шукати іншої праці. Їй поталанило: її взяли до Наукового інституту інформації та технічно-економічних досліджень, де вона робила переклади з іноземних мов, готуючи аналітичні підсумки щодо наукових

досягнень в інших країнах світу. Тут Роксана працювала ще 15 років, аж до виходу на пенсію. За час своєї наукової діяльності вона опублікувала коло 150 досліджень.

А тепер від теми “Роксолана – науковець” переходжу до теми “Роксолана – мистець”. Ідея зайнятися корнепластикою виникла в неї під час перебування в Ризі та Москві, де вона побачила виставки цього дивовижного мистецтва. Воно її заінтригувало тим більше, що автори цих творів були люди різних професій. І от, коли син Роман уже підріс і праця вже не вимагала стільки часу, як раніше, Роксолана вирішила спробувати свої сили у мистецтві. Під час родинних поїздок на лоно природи, які відбувалися щотижня, почала збирати потрібний матеріал – гілля, коріння, пеньки тощо. Так само використовувала літні вакаційні подорожі на Закарпаття, до Прибалтики, у рязанські ліси. Незабаром вона відчула необхідність познайомитися з мистецькою професійною літературою, удосконалити свою техніку. Для Мар'яна було відкриттям Роксине розуміння мистецького творчого процесу:

“Для мене було несподіванкою: моя дружина – серйозний вчений, дуже зібрана, пунктуальна і навіть педантична, і раптом – цілковите розуміння мого творчого життя, а далі й допомога на рівні компетентної людини, яка все відчуває інтуїтивно – щодо композиції, задуму, філософської спрямованості... А ще більшою несподіванкою стало, коли дружина почала виходити на власну творчість. Я думав – це аматорське захоплення, але вона займалася мистецтвом так само серйозно, як і наукою, хоча, відверто, для сім'ї й одного художника забагато...”

І далі: “Моя дружина вражає мене своїми нерозкритими можливостями. Думав: це її межа, і помилявся. Вона вийшла на глибоку борозну власної творчості і з кожною роботою піднімається на вищий щабель.”(1)

Роксана признавалася, що не раз чоловік “бурчав, що її захоплення забирає забагато часу і відриває від родинних обов'язків”

На виставках самодіяльних художників – міських, республіканських, всесоюзних і навіть закордонних (у Чехословаччині, Польщі, у Великобританії) – Роксолана неодмінно здобувала прихильність глядачів та критиків. Ось деякі відгуки: “Твори Роксолани Кардиналовської... привертати увагу цікавим пластичним вирішенням, ліризмом і теплим гумором та громадсько-філософським звучанням”. (2)

“У надхненному поєднанні незайманих форм природи з копіткою і надхненною роботою різьбаря Роксана Іванівна виявила неабиякий хист” (3) Від себе додаю, що Роксанина рухлива вдача і естетичний смак у поєднанні з почуттям гумору віддзеркалилися у багатьох її творах такими рисами, як експресивна динаміка, грація і завершеність композиції, часто з несподіваним кумедним кутом зору.

Успіх додавав Роксані надхнення продовжувати шукати нових шляхів у мистецтві. Вона згадує: “Через 7-8 років мене стала пригнічувати певна залежність теми, форми, розмірів композиції від лісових знахідок. Я вирішила випробувати себе в скульптурі. Першим з'явився автопортрет. Мар'ян дав йому позитивну оцінку, і відтоді корнепластика і скульптура стали двома повноправними складовими моєї творчості”.

Вона створює низку портретів своїх учителів, постаті літературних персонажів, композиції на різні теми, як, наприклад, пам'ятник жертвам голодомору (на конкурсі його відзначили як один із шести найкращих), або триптих “Чекання”, про який один із критиків висловився так: “Виразом очей, пластикою рук, віком самого образу майстриня розкрила перед глядачем внутрішній стан людини, психологію її переживань... “Одвічне чекання” – права частина триптиху. Не повернувся до матері син з війни, але серце її повірити не може... В одвічному чеканні минають її останні роки. Ця композиція вражає правдивістю відображення материнського горя..., сприймається як протест проти кривавої, жорстокої війни, що принесла мільйонам людей стільки сліз і страждань”. (4)

Як бачимо, критики часто підкреслюють “філософську спрямованість” творчості Роксолани. Підсумовуючи, хочу зацитувати слова критика Наталі Пільгук з цього приводу:

“Вона одразу почала з Теми. Одна з її ранніх робіт “Забутий храм” (1971) – дзвіниці з видовженими шпилями, що наче простягнуті до неба у молитві. В розпалі застійних років Роксолана Кардиналовська мовою пластики нагадувала нам про забуту духовність і високі поривання людської душі. Мовою корнепластики вона розповідала про знівечені, спалені скарбниці людського духу – бібліотеки (“І книги мають свою долю”, 1974). Її “Хотабич” (1977) – бентежний, бунтівний дух, що рветься з оков навколишнього життя” (5)

“Хотабич”.

Маю надію, що портрет цієї щедро обдарованої українки, нашої сучасниці і рідної мені людини, вийшов досить переконливий, попри мої сумніви щодо існування цілковитої об'єктивності.

ПРИМІТКИ

1. Інтерв'ю, яке взяла у Мар'яна Наталя Пільгук, див. її статтю “Поклик” в журналі: Радянська жінка. – 1990. – №7. – С. 18-19.
2. Там само. – С. 18.
3. Анатолій Шпаков. У співпраці з природою // Україна. – 1975. – №52.
4. Володимир Очеретний. І науковець і митець // Вінницька правда. – 1985.
5. Наталя Пільгук. Цит. стаття. – С. 18.

Ася ГУМЕЦЬКА

У ПАМ'ЯТЬ ГРИГОРА І НІНИ ЛУЖНИЦЬКИХ

Коли співаємо журливу мелодію “Вічна пам'ять”, відпровожуючи в останню дорогу близьких нам людей, стає сумно й боляче. “Вічна пам'ять”, що пронизувала єство на похоронах обох приснопам'ятних Лужницьких – Ніни і Григора, звучить і тепер в душі, як дивний рефрен творчого життя людини. Ці незабутні старші друзі наші мали таке інтелектуальне й духовне багатство, що могли обдаровувати ним цілі покоління. Прийшов час пригадати їх тим, що їх знали – шанували і любили і сказати про них тим, які вже не знали їх.

Проминуло 17 років від відходу у вічність Ніни Лужницької і 11 років від смерти Григора Лужницького. Місяць березень – початок весни й нових сподівань, а для них це тихі кроки по калиновому мості і далека дорога на саях у потойбіччя... Шлях у незнане – невідоме людину лякає. А що там?.. Знаючи обох Лужницьких, думається, що у них того почуття не було, адже, невидимий земним зором багаж добра і мудрости наче запевняв їх у блаженстві потойбіччя.

Збірники, книжки, твори, написані Григором Лужницьким – це джерело студій про їх автора Григора Лужницького. Рецензії чи роздуми у театральній літературі – це основа оцінки акторки Ніни. Та ми залишимо ті джерела фаховим дослідникам їхнього творчого життя. Нам же доведеться обмежитися до спогаду про ці видатні особистості. Оживлений зв'язок з ними обома припадає на 1950-ті і на 1960-ті роки. Коли мені, зокрема, довелося готуватись у моїх студіях до докторату в 1950-их роках, опанувала якась жадова знання, потреба заглиблюватися в питання розвитку української мови і вияву її у літературній творчості впродовж довгих століть.

Не раз бракувало джерел, не раз поставали у процесі праці питання, і не було на них відповіді, чи була вона за мрякою нових питань. Тоді доводилось звертатися до високих знавців за порадою, за матеріалом. Небагато було тих, які спроможні були дати раду. І тепер доводиться з вдячністю згадати саме тих небагатьох. Живою енциклопедією був Григор Лужницький, який не відмовляв доброї поради, вказівки джерела, інтерпретації. А це цінилося на вагу золота.

Доктор Г. Лужницький мав прекрасну бібліотеку, з рідкісними книжками. Доводилося у їхньому гостинному домі користатися з виписок чи потрібних

бібліографічних даних і цитат. Це, розуміється, не все. Сама постать Г. Лужницького була окрасою культурних імпрез нашого міста. Коли Г. Лужницький мав доповідь на котрійсь імпрезі чи конференції, це вже притягало увагу громади – на це вже, уважалось, варто йти. І дійсно – доповіді доктора були завжди знамениті. У них ніколи не було повторень, зайвих слів, прелегент завжди мав щось цікаве й нове, незнане сказати читачам, зацікавити їх, повернути увагу до проблеми. При тому доповіді завжди були короткі. Чи це була тема Т. Шевченка, І. Франка, чи ще якась інша, доповідь характеризувалася свіжістю й багатством матеріалу, інформації. Був у його виступах і розмовах і невід'ємний елемент живого гумору. (Між собою не раз ми говорили, що це тільки “Русь” вміє так сказати).

Може, таки згадати про життєвий шлях Григора Лужницького, сина професора історії вселенської церкви Богословської Академії у Львові і матері Кліментини, доньки гофрата й віце-президента найвищого суду у Відні. При всіх воєнних труднощах 1914-1915 рр. Григор отримав добру середню освіту, а вищу здобув в університеті ім. Карла в Празі. Та глибокі знання українознавства здобув таки у Львові в Тайному університеті у знаменитих професорів таких як Кирило Студинський, як Василь Щурат, Мирон Кордуба. Домашня атмосфера глибокої релігійності й інтелектуальної наснаги передалася молодому Григорові. Він усе життя вглиблювався в історію церкви. Ще студентом-гімназистом став членом-основником Марійської дружини (Sodalitas Mariannae) для молоді. Журналістика стала одним із його професійних спрямувань. Свого творчого пера пробував ще з ранніх часів. Ще сімнадцятилітнім надрукував свій перший вірш, а згодом література стала його творчим виявом у різних жанрах, згадаємо лише ранні збірки – поезії “Вечірні смутки”, оповідання “Чорний сніг”. Згодом пішли захоплюючі повісті з історичною тематикою. Та, мабуть, найбільшою любов'ю в творчості Григора Лужницького став театр і праця драматурга. При чому у великій мірі вона була пов'язана з глибокою релігійною тематикою – страждання Христа на Голготі, містерія мучеників за віру (“Посол до Бога”) і інші. Г. Лужницький залюбки перекладав п'єси з чужих мов, освоюючи їх для української сцени.

Закінчення на стор. 36.

Роксолана Кардиналовська. "Древній Славути".

Марія ЗАГАЙКЕВИЧ

МУЗИЧНИЙ ЛІТОПИС БОРОТЬБИ І ЗВИТЯГИ

У Колонному залі імені М. В. Лисенка Національної філярмонії України відбувся концерт, що став справжньою культурною подією у столиці. Саме на ньому київські слухачі дістали можливість познайомитися з ораторією Валерія Кікти "Святий Дніпро", створеною на лібретто Софії Майданської. В Україні вона прозвучала вперше, хоча уже двічі – в 1993 та 1996 роках – виконувалася у Канаді. Знаменно, що ініціатором та керівником цих концертних заходів виступив один з найвидатніших українських диригентів, на жаль, нині уже покійний, Володимир Колесник.

Ораторія вражає масштабністю свого задуму. Образи твору немов втілюють емоційний зріз тисячолітньої історії України, пунктирно і, водночас, напрочуд сконцентровано розкриваючи її вершинні моменти: потужні злети національного духу, визвольної боротьби і болісні трагедії часів поневолення.

Для створення такого величного вокально-симфонічного полотна необхідна була співпраця двох однодумців – авторів тексту і музики. І справді, в ораторії щасливо поєдналися в єдину художню цілість поетичне світосприймання відомої письменниці Софії Майданської та характерні особливості музичного мислення Валерія Кікти – мистців, для яких історична доля українського народу завжди була близькою і

хвилюючою. Варто нагадати, наприклад, що свою здатність бачити походження української ідеї крізь плин віків Софія Майданська блискуче продемонструвала як автор естетичної концепції і лібретто монументального музично-епічного дійства "Золотий камінь посіємо", поставленого в палаці "Україна" з нагоди ювілею Ніни Матвієнко у 1998 році.

Валерій Кікта – постать також надто примітна з погляду його ставлення до національної визначальності музики. Він народився в Україні, на Донеччині. Однак його доля склалася так, що після навчання студентом й аспірантом у Московській консерваторії залишився в Росії на постійно, здобув там загальне визнання як композитор, автор 11 балетів, багатьох симфонічних і камерно-інструментальних творів, одержав звання Заслуженого мистця Росії і обіймає нині посаду професора Московської консерваторії.

Але, попри все, Валерій Кікта духовно залишається щонайтісніше зрідненим з Україною. Через його творчість наскрізно проходить українська тематика, а індивідуальна музична мова сповнена мелодизмом української пісенності. Прикметно, що одним з перших великих творів мистця був концерт для симфонічного оркестру "Українські колядки, щедрівки і веснянки", а ряд опусів різних періодів присвячено корифею національної музики і харизматичній

особистості – Станіславу Людкевичу. Однак, безперечно, домінуюче місце у композиторському доробку В. Кікти займають сюжети і образи, пов'язані з історією України–Руси. Це ораторія “Княгиня Ольга”, концерт для арфи з симфонічним оркестром “Фрески Софії Київської”, симфонічний літопис “Володимир Великий” та ін. Музика цих творів лягла в основу виникнення двох одноактних балетів В. Кікти “Фрески Софії Київської” та “Володимир Хреститель”, постановку яких у 1996 році здійснив на Київській сцені Юрій Пузаков.

Унаслідок дружньої співпраці авторів тексту і музики ораторії “Святий Дніпро”, органічного злиття поетичних і музичних образів, а також їх майстерного і продуманого відтворення, що його здійснили Національний симфонічний оркестр України (диригент – Володимир Сіренко), хор імені П. Майбороди (диригент – Віктор Скоромний) та солісти (Ірина Семененко, Анжела Швачка, Микола Шуляк, Сергій Магера, Тарас Столяр), став “звуковою реальністю” твір великої емоційної сили.

Ораторія “Святий Дніпро” складається з одинадцяти частин, кожна з яких присвячена тому чи іншому знаменитому епізоду з багатовікового літопису українського народу. Гранично стислі, ніби накреслені гострими графічними штрихами, поетичні образи поєднуються з експресивною музикою, що в емоційному пляні розкриває їхню сутність і, тим самим, посилює сприймання. Для розгортання музичної тканини В. Кікта користується виразними за своєю семантикою інтонаційними, жанровими та фактурно-тембровими засобами, поєднуючи лірику з епікою, граничну драматизацію з величними, величальними мотивами.

Початкові частини ораторії – своєрідна епічна “повість минулих літ”, що розповідає про витоки державності і християнства в стародавню епоху. В музичній мові, аналогічно до текстової основи, де щедро розсипані вислови і цитати, запозичені зі старовинних письмових пам'яток, домінують архаїчні мотиви: елементи древнього церковного знаменного розспіву (благословення київської землі апостолом Андрієм Первозванним), урочисті прославні інтонації (молитва Володимира Великого) тощо.

Як могутня драматична кульмінація сприймається в ораторії VI частина – концентрований образ “Великої Руїни”, нашестя диких кочівників, що сплюндрували українські землі.

Уривчасті фрази хору “Гряде орда!”, активне перегукування голосів, навальна динаміка змінюються в середньому епізоді (соло сопрано) відтворенням проникливого народного голосіння – розпачливого вболівання за долю Матері-Землі.

У драматургії ораторії майстерно використано фактор емоційних антитез, зіставлення контрастних образних замальовок. VII частина, слідом за скорботним плачем, передає новий потужний злет національного духа – появу козацтва. І знову композитор спирається у створенні художніх образів на характерні, піднесені до символу музичні “знаки” епохи. До складу оркестру він вводить (як солуючий інструмент) бандуру – емблему вільного життя Запорізької Січі, а хорова партія написана в пляні відчайдушної бойової пісні-думи. Так виникає ще одна, героїчна кульмінація твору.

Подальші частини ораторії охоплюють драматичні суспільні колізії останніх століть. Акцентовані слова – “знаки” (“раби”, “Соловки”, “комунари-нари” тощо) допомагають Софії Майданській розгорнути трагічну картину понад 300-річного московського, а пізніше – більшовицького гніту, моральної руїни. Експресія музичного вислову, зокрема, хорової партії, заснованої на напружених речитативах і різних розпачливих вигуках, досягає тут апогею. У цей хаос збурених звуків – зображення “темного царства” ненависти і поневолення, як промінь надії, прориваються ніжні наспіви колискової пісні – згадка про Діву Марію та новонародженого Ісуса Христа – натяк на незборимість світлої мрії, надії на волю та духовне відродження нації.

Розвиток музично-драматичних образів логічно підводить до фіналу – звучання урочистого передзвону і величального гімну Святому Дніпру-Батьку, символу безсмертя духовної сили і слави українського народу.

В українській музиці вокально-симфонічні жанри завжди займали одне з чільних місць як зразок втілення високих патріотичних ідей та мистецького поступу. Згадаймо хоча б кантати “Радуйся, ниво неполітая”, “Б'ють пороги” М. Лисенка або ж “Кавказ” і “Заповіт” С. Людкевича на слова Тараса Шевченка. Важливе значення кантатно-ораторіяльних творів, їхня велика питома вага в композиторських доробках збереглася і в радянський час.

Закінчення на стор. 33.

ВИСНОВКИ МОНОГРАФІЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

“УКРАЇНЬСЬКА НАРОДНА ВИШИВКА В США ЯК СИМВОЛ НАЦІОНАЛЬНОЇ УЛЬТУРИ”

На зламі нового тисячоліття дослідники різних профілів все частіше звертаються до проблем вивчення, розуміння традиційного досвіду людського життя на землі, збереження культурної спадщини, її розвитку в різних умовах життя людини на всій планеті. В цьому аспекті важливі нові погляди на мистецьку сутність різних видів, явищ традиційної народної культури. Ґрунтовно звучать висновки науковців про те, що ядро культури українців – духовність. Вишивка – найпоказовіший вид мистецтва, який стверджує життєвість давніх традицій духовної культури українського народу.

Беззаперечно, що українська народна вишивка зазнала періодів піднесення і спаду, особливо у роки воєнних лихоліть, голодоморів, насильного виселення із рідних земель. Але вона жила, показувала світові рівень життя нації, виступала як феномен її незнищенности. Вона гідно й величаво супроводжувала життя людей у дні радості і журби. Вишивками прикрашували храми, церкви, хоругви, стяги з якими йшли у бій, оселі, де жили, одяг, який вдягали на свята і будні. Вона наділена потаємними магічними силами-ознаками і народ наш як святість береже її.

Така вже доля українців, що через різні історичні події виїжджали з рідних домівок, їхали і поселялись в країнах Європи, в Англії, Канаді, США, Австралії тощо. Важливо, що скрізь бережно плекали і плекають як душевну перлину, як дорогу пам'ять про рідну землю народну вишивку. Вона стала своєрідним величним символом української нації у всьому світі. Загальносуцна дійсна реальність – українська народна вишивка не відає кордонів. І як же можна говорити про історію і сучасну українську вишивку без уваги на все те, що збережене і створене в діяспорі, зокрема в США.

Особливого поширення, визнання і шани вишивка набула в США. Перша, друга, третя еміграції, дисиденти 70-их років, заробітчани 1980-90-их рр. – всі вони внесли щось своє, вагоме у всезагальну українську скарбницю. Свобода в США, її правові закони дають всі можливості для емігрантів, людей різних національностей, зберігати, плекати та й розвивати рідну традиційну культуру. В цьому їх під-

тримує держава. Виділяються кошти на навчання і творчі лябораторії, роботи всіх, хто працює над збереженням традицій свого народу. Більше ста років українська діяспора в США змогла зберегти давні традиційні основи української національної культури-мистецтва і зробити вагомий внесок у його розвиток на майбуття. Старші покоління передавали молодій генерації свій досвід, світоглядні основи, рідну мову, звичаї, культуру. Вони свої діяння ще й сьогодні пояснюють: “Ми живемо в душі свого народу, ми – його жива галузка... З рідної землі тягнеться наше коріння, живимося його національними соками, як вітамінами, ними впоємомо і молодше покоління... мало хто з наших дітей бачив Україну, але вони прагнуть її побачити...” (В. Юрченко – В поклоні матерям // Віра. – 1992 – ч. 2. – С.3). Гідна подиву копітка праця батьків і прадідів у вихованні своїх дітей для збереження пам'яті про Україну, її культуру. Вони жертвовно, в умовах ворожих наруг, пожеж і лихоліть рятували пам'ятки мистецтва народу берегли їх і показували світові його незаперечні вартості. Самі творчо працювали в різних видах народного мистецтва, особливо у вишивці. Комплектували збірки, відкривали музеї, галереї, виставки-базари, школи українознавства для навчання дітей, курси, бібліотеки й читальні. Мудрість, побожність, міць духа, знання і наполеглива праця було гарантом збереження та розвитку традицій українського мистецтва, таких його найпоширеніших видів, як вишивка. Без неї майже немає в США української церкви, української хати. Вона визнана і шанована в американському середовищі.

Поширенню української народної вишивки на американському континенті сприяла культурно-освітня діяльність численних братств, товариств, жіночих, молодіжних, фахових організацій, особливо сестрицтв, що невтомно працюють при кожній церкві. Ці організації згуртовують українців в Америці, детально продумують організацію різних свят, зустрічей, фестивалів, виставок, дискусій тощо. Жоден із них не обходиться без оригінального показу української вишивки, яка використана в прикрашенні залів-павільйонів, і в оформленні

колон демонстрантів, і в одязі ансамблів, театральних вистав, як і усіх присутніх, що збираються на проведення певних заходів, подій. Так, наприклад, 1 серпня 1992 року на майдані біля Білого Дому у Вашингтоні зібралися тисячі українців США, щоб відзначити довгоочікуване свято – проголошення Незалежності України. Чоловіки, жінки, діти були одягнені у вишитий одяг. Характерно, що складні ансамблі жіночого одягу – це традиційний одяг окремих районів України: Київщини, Полтавщини, Гуцульщини, Бойківщини, Лемківщини. Дехто з учасників свята був одягнений у вишивані сорочки, які вишивалися кращими вишивальницями Америки. Величаво, урочисто проходило це свято, сповнене радості, хвилювань. Вишитий одяг на його учасниках звучав як оригінальна виставка кращих зразків вишивок з місцевими відмінностями, типовими для різних областей України. Я уважно оглядала цю живу демонстрацію вишиванок на радісних людях різного віку і мені здавалося, що зелене поле американської землі зацвіло живими дивними самоцвітами. Це українці барвисто відзначали своє перше національне державне свято – Свято незалежності України в Америці. За можливість оглянути це свято я завдячую єпископові В. Лостену, єпископу Антонію, редакторові журналу “Наше Життя” Ірені Чабан, а також Іванні Ганкевич.

Важливу роль у розвитку української вишивки в США відіграють музеї. Їх збірки – цінна наукова джерельна основа для вивчення, аналізу актуальних питань теорії і практики вишивального мистецтва українського народу. “Як же гордо ми показуємо цілому світові, що саме наш народ витворив такі узори, в яких гармонійно втілена краса, мудрість і добро”, -- сказала на відкритті виставки “Українські рушники” куратор Українського музею в Нью-Йорку Любов Волинець. На запитання, що є основне в її творчості та інших вишивальниць в США, Любов Волинець відповіла: “Джерело нашого надхнення, нашого життя, наших успіхів – традиційне багате мистецтво України, особливо її вишивка. Хвала українському народові, що створив шедеври світової слави... Так, як український народ зберігав своє народне мистецтво в рамках традиційності, так ця традиційність зберегла народ для української нації. Коли верхівка, еліта народу переходила з одного табору в другий, залишаючи народ на поталу, простий народ зберігав українське ім'я”

Виставка збереження спадщини: село Угернів на Сокальщині, з колекції Ірини Кашубинської.

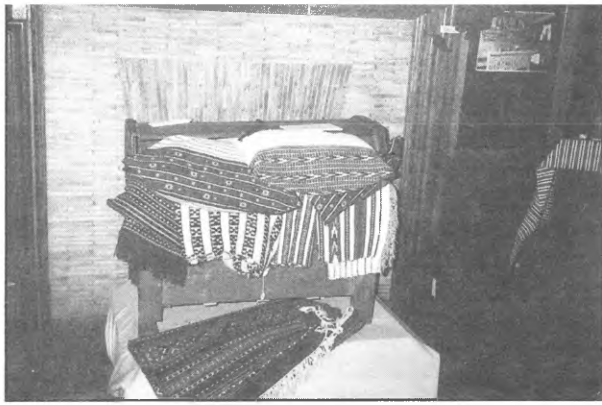
Учасники курсу виготовлення терданів – інструктор курсу Ярина Ференцевич (друга зліва). Фото із архіву УМ.

Курс писанкарства. Студенти школи Parson's School of Design.

(Любов Волинець – Українське народне мистецтво у вихованні дітей та молоді. // Наше Життя. – 1990. ч.6. – С.17).

Багатолітній директор Українського Музею у Нью-Йорку Марія Шуст, адміністратор Дарія Байко, працівники Христина Певна, Лідія Гайдучок, Марта Бачинська та ін. організують збирання експонатів, їх зберігання, наукове опрацю-

Експонати Українського Музею у Стемфордї.

вання, експонування в постійних і пересувних виставках, комп'ютеризацію каталожних відомостей, видавничу справу тощо.

В Українському Музеї Нью-Йорку постійно працюють курси-семінари – своєрідні школи вишивання (інструктор Люба Волинець), писання писанок (Софія Зелик), виготовлення герданів (Таня Кейс і Лариса Зелик), випікання обрядового печива (Ярослава Стасюк, Любов Волинець) та ін. Записуються на такі курси люди різних національностей. Я мала можливість бути присутньою на кількох практичних заняттях, бачити як вишивають українські узори японці, китайці, індійці, англійці...

Завдяки високопрофесійному рівневі роботи Український Музей у Нью-Йорку посів гідне місце серед провідних національних музеїв США.

Важливу роботу зі збереження і розвитку традиційної народної вишивки проводить Музей Церкви-Пам'ятника Святого Андрея Первозванного у Бавнд Бруку – в українському православному центрі. Його організатор і куратор – світлої пам'яті Патріярх Київський і всієї України Мстислав. Музеєві, комплектуванню його збірок він присвятив понад 70 років невтомної праці, завдяки чому українці в США мають унікальну скарбницю пам'яток, вишивок та інших творів з часів Петра Могили, гетьманів Богдана Хмельницького та Івана Мазепи. Музей відкрито 1966 р. Колекція поділена на 4 відділи: церковно-релігійний, історичний, етнографічний та архівно-бібліотечний. На особливу увагу заслуговує рідкісна колекція антимінсів, вишивок XVII-XVIII ст. Серед них вишита епітрахиль Петра Могили. В музеї є дуже цінна в науково-мистецькому пляні колекція вишивок професора Костянтина Моценка з м. Полтави. У ній виділяються рідкісні збірки уславлених полтавських гаптів, вибіжок, рушників, плахт, кераміки, писанок, вишивок вирізуванням, виклюванням та ін.

Директор Музею Ірина Цегельська, Товариство прихильників музею, зокрема його голова В'ячеслав Вишневецький, багато уваги приділяють науково-дослідницькій та екскурсійно-виставочній роботі. Про постійне експонування вишивок дбають прихильники музею, відомі в США діячі, часто провідні вишивальниці – Валентина Кузьмич, Олександра Селепина, Олександра Бражник, Євфросинія Дітель, Алла Трохимчук, Інна Зерович, Ангеліна Лібацька-Худий, Віра та Володимир Безсонови, Юрій та Ольга Криволапи.

Важливу наукову цінність мають твори українського мистецтва, що зберігаються в Українському музеї і бібліотеці (м. Стенфорд) – директор д-р Василь Ленцик, куратор і бібліотекар – Любов Волинець; Українському Національному музеї (м. Чикаго) – директор Ольга Мрочко-Калимон; Українському музеї-архіві (м. Клівленд) – директор Андрій Фединський; Українському Народному архіві, музеї і бібліотеці (Детройт) – куратор Роман Дацко; Українському Лемківському музеї (м. Стенфорд) – куратор Стефан Гаванський; Галереї Мошинських (м. Денвер, Кольорадо) – куратор Юрій Мошинський; Українському Інституті Модерного мистецтва (м. Чикаго) – голова Олег Коверко; Українській галереї “Еко” (м. Воррен, Мічіган) – голова Лідія Колодчин; Студійському осередку української культури (м. Дженкінтаун, Пен.) – куратор Христина Прокопович, Осередку української спадщини “Мозаїка” (м. Рочестер) – голова Ірина Руснак; Осередку спадщини при церкві св. архангела Михаїла (м. Нью-Гейвен) – директор Марія Гижий та ін.

Вивчення творчих робіт вишивальниць, що живуть у Нью-Йорку, Нью-Джерзі, Філадельфії, Клівленді, Чикаго, Рочестері та ін. дають можливість виділити провідних майстринь, які заслуговують на виняткову увагу й вивчення: Л. Волинець, О. Загородня-Ткачук, М. Стахів, І. Кашубинська, Г. Мартинюк, Л. Зелік, І. Сидоренко, Ю. Кіндзерява, І. Григорович, І. Наконечна, Г. Кульчицька, М. Ведмідь, Є. Дітель, Г. Кандюк, А. Худий та ін., бо ж своєю працею вони прославили українську народну вишивку в світі.

В окремих українських громадах об'єдналися кращі вишивальниці, щоб вишити найтипівіші для всіх районів України зразки вишивок. Їх головна турбота – зберегти правду, чистоту традиційної вишивки. Багато із них мали можливість вивчати вишивку інших народів, яка зберігається в музеях Греції, Італії, Єгипту та ін. Проводячи порівняння з вишивкою українського народу, її оцінюють як важливий внесок у світову скарбницю вишивального мистецтва. Туга за Україною – важливий чинник творчого надхнення вишивальниць в США, наполегливих пошуків шляху його осучаснення в сьогоденних напрямках розвитку світового мистецтва. Відома художниця – професіонал Ака Перейма часто організує персональні виставки по цілому світі. Говорить, що їй

Раїса Захарчук-Чугай – доктор мистецтвознавства, професор, провідний науковець Інституту Народознавства Національної Академії Наук України. З 1994 р. учасник постійно діючої експедиції в Чорнобильську зону.

Україна м. Львів. Раїса Захарчук-Чугай із народною мисткинею, з Івано-Франківщини.

доводиться лю-дям різних національностей “постійно пояснювати і стверджувати, що ми є ось такі, з багатовіковою культурою, в центрі Європи... Ми показуємо неповторність, оригінальність нашої культури... Часто дивуючись насиченістю кольорів, композицією творів сучасних мистців західного світу, приходжу до ствердження, що все те я бачила частково в українській вишивці, писанці, гончарстві. Це можна сказати і про елементи кубізму, апт-арту, лініманізму, інших новітніх течій, котрі є, на мою думку, у творах нашого народного мистецтва. Ми повинні єднати людей навколо національної ідеї, гордитись, що належимо до нації, яка своїм генієм витворила прекрасні старожитності” /Ака Перейма // Ми і час. – К., 1994, с.78/

Голова Світової Федерації Українських Жіночих організацій Оксана Соколик відзначила, що вдячною справою для них є організація виставок української народної вишивки, бо світ розуміє її мистецьку цінність як джерельну основу для новаторських пошуків.

Українські вишивальниці в США – це сподвижники, невтомні працівники, добрі, мудрі діти України, які з особливою гордістю показують світові її найкращі мистецькі здобутки. Їх творча робота – це “амбасадорська” діяльність у сучасному широкому мистецькому світі. Це люди високого обов’язку, мовчазної терпеливої і наполегливої праці, невимовного старання, щоб в американському динамічному світі, його багатомільйонному, багатоетнічному просторі, показати неповторне джерело вічності українського народу – його вишивку, щоб наше традиційне мистецтво стало відкриттям для світу, щоб світ пізнав тисячолітню культуру України.

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LIX

JANUARY 2002

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

FROM THE DESK OF THE PRESIDENT

CHRISTMAS GREETINGS TO ALL WHO CELEBRATE BY THE OLD CALENDER

As usual, we begin with the monthly message from the UNWLA president. But this month's message is somewhat unusual because it is the last message that comes to you from UNWLA headquarters at 108 Second Avenue. We are, dear readers, in the process of relocating to our new home, which will be located at 203 Second Avenue, New York, NY 10003.

During the month of January, we will be busy moving documents, furniture, artwork, and assorted UNWLA paraphernalia that has accumulated over the years. It is a monumental task that will require much time and much effort. The move to our new home will also, unfortunately, create some unavoidable difficulties for those who wish to communicate with us as they have in the past, either by stopping in to see us or by mail. In January, we will be conducting much of the business of the UNWLA and *Our Life* by telephone. If you have any questions regarding UNWLA business, please call the UNWLA President at 1 917- 658-0139 (cell) or 212 477-0039. To reach *Our Life*, please call editor-in-chief Irena Chaban at 212-982-2889. We apologize for any inconvenience and ask for your understanding and patience.

Our "homelessness" during this period of transition is a small price to pay for the comfort of knowing that our new home will offer us the stability and permanence we have longed for. As Ukraine's bard Taras Shevchenko wrote, we will at long last be masters of our own house – "v svoyi khati, svoya pravda, i syla i volia." We look forward to welcoming you as our guests once the move is completed.

It is a beautiful time of the year. The air is crisp and cool; holiday festivities abound. Despite the hardships of the last year, we look ahead with anticipation and hope. This hopeful note resounded in the pages of the Christmas issue of *Our Life* and we want to share that same hopeful note with you in this issue.

On one page of this issue is a very special letter we received from the White House, an answer to the UNWLA's letter to President George W. Bush following the tragic events of September 11, 2001. The President's letter stresses the strength and unity of the people of this country, the need for justice, and the need to treat others with dignity and respect. We honor these ideals and, as Americans of Ukrainian descent, we are proud that this is a country which can face terrible times and terrible events with so much courage and fortitude. This is truly a country where one has reason to hope and the opportunity to live a wonderful life.

Other pages of this issue are devoted to the important achievements of Ukrainian scholars in the international academic arena; on others you will find information about important accomplishments and events within our organization. We have some expert advice on coping with stress and achieving emotional well-being and some festive recipes that will help all of us celebrate during the holiday season.

Finally, I would like to offer a special word of thanks to all of the authors who have contributed their time and talents to write the articles and features that appear on these pages.

HAPPY NEW YEAR

THE WHITE HOUSE
WASHINGTON

November 13, 2001

Ms. Iryna Kurowyckyj
President
Ukrainian National Women's League
of America, Inc.
108 Second Avenue
New York, New York 10003-8355

Dear Ms. Kurowyckyj:

Thank you for writing about the acts of war committed against the United States on September 11. In the face of this evil, our country remains strong and united, a beacon of freedom and opportunity to the rest of the world.

Our government continues to serve the American people. Our intelligence, military, and law enforcement communities are working non-stop to find those responsible for these attacks. We will make no distinction between the terrorists who committed these acts and those who help or harbor them.

We must remember that our Arab and Muslim American citizens love our Nation and must be treated with dignity and respect. Americans of every creed, ethnicity, and national origin must unite against our common enemies.

Since these terrible tragedies occurred, our citizens have been generous, kind, resourceful, and brave. I encourage all Americans to find a way to help. Web sites like LibertyUnites.org can serve as a resource for those wanting to participate in the relief efforts.

I deeply appreciate the support and prayers of so many Americans. May God bless you and may God bless America.

Sincerely,

George W. Bush

NEWS FROM UNWLA HEADQUARTERS

UNWLA Branch 95 Membership

*Seated: Olya Drozdowycz, Lesya Orlan, MaryAnn Zajac, Ulana Hajdar, Tanya Kuzmyn.
2nd Row: Catherine Gorham, Olya Lemieszewski, Maxine Melnyk-Hayden, Teckla Kurylo, Elaine Oprysko,
Nancy Huzar, Maria Cade, Stephanie Hawryluk, Sonia Semanyshyn, Zinna Stecyk, Lesya Kuch,
Marianna Szczawinsky-Crans. Missing from photo: Ulana Bender Olds, Luba Chiminec, Sophia Lucyshyn,
Yaroslava Nadberезny, Maria Panchyshyn, Vera Staruch, Halyna Szczawinsky, Marta Tsiuvanyk, Olga Wasyluk.*

- **Nov. 10, 2001.** UNWLA President Iryna Kurowycyk attended the Semiannual Board of Directors Meeting of the National Council of Women of USA.
- **Nov. 11, 2001.** The UNWLA President, New York Regional Council President Nadia Sawczuk, and Editor-in-Chief of *Our Life* Irena Chaban attended the 20th anniversary celebration of Branch 119 in Yonkers N.Y. The UNWLA President saluted the branch members for all of their achievements and presented them with a special certificate from the UNWLA National Board for their 20 years of work. The Regional Council President also presented Branch 119 with a certificate of appreciation. At the end of the program, the President of the UNWLA, with best wishes of all members of Branch 119, bestowed the title of the Honorary President of Branch 119 to Irena Mociuk
- **Nov. 12, 2001.** A briefing and a reception were held for Minister of Foreign Affairs of Ukraine Anatoliy Zlenko and his wife at the Ukrainian Institute of America. The UNWLA President attended this event and, on behalf of the UNWLA, welcomed Mrs. Ludmila Zlenko with flowers.
- **Nov. 17, 2001.** The UNWLA Executive Committee Meeting was held. After the meeting, the UNWLA President and many UNWLA members attended the Commemoration of the 68th Anniversary of Ukrainian Famine-Genocide at St. Patrick's Cathedral.
- **Nov. 18, 2001.** Branch 93 in Hartford, Connecticut celebrated its 35th anniversary. The UNWLA President attended the celebration, thanked the members of the Branch for their many years of work for the good of the organization, and presented them with a special certificate for their 35th anniversary. UNWLA Regional Council President Zoryana Mishtal greeted the Branch and thanked them for their long years of labors of love.
- On the same day Branch 95 (Kerhankson/Poughkeepsie, New York), whose Patroness is Katherine Zarecky Soroka, celebrated its 10th anniversary. Unfortunately, none of the members of the Executive Committee could be present, but the UNWLA sent greetings and a certificate honoring the branch on its 10th anniversary.
- **December 6, 2001.** On the occasion of the 10th Anniversary of Ukrainian Armed Forces Day, a reception was hosted by Ambassador Valeriy P. Kuchinsky, Permanent Representative of Ukraine to the United Nations. The UNWLA President attended the event.

A Journey Through Ukrainian Studies at the National Convention of the American Association for the Advancement of Slavic Studies (AAASS)

by Hélène N. Turkewicz-Sanko

The American Association for the Advancement of Slavic Studies (AAASS) is a national organization which promotes Slavic Studies in the humanities. Papers presented at the annual convention deal with the following disciplines: Art and Architecture; Culture, Folklore, Geography, History, Languages, Linguistics, Literatures, Politics and International Relations of Central, Southern, and Eastern Europe as well as Russian-Asian areas.

In 2001, the convention was held November 15-November 18 at Crystal City, Virginia, at the Hyatt-Hilton Hotels, just across the Potomac River from Washington, D.C. About 349 sessions, each lasting about 2 hours, took place during these four days.

There are two kinds of sessions at conventions of this kind: “roundtables” and “panels”. A roundtable gathers scholars who have established themselves in the academic world and are known for their expertise and publications. A chair introduces the participants of a roundtable, then a discussion follows. A regular session, or panel, requires a chair, three participants who each read a paper, and one or two discussants who comment on various aspects of these three papers. At this year’s AAASS Convention, Ukrainian Studies were well represented in both roundtables and panels.

Professor Natalia Kononenko from the University of Virginia participated in two roundtables on folklore as a specialist of Ukrainian folklore. The first roundtable was entitled **Academic Folklore: the Oral Tradition of American Slavic Studies** and included specialists such as Robert A. Rothstein from the University of Massachusetts and James O. Bailey from the University of Wisconsin among others. The second roundtable in which Professor Kononenko participated dealt with **Issues in the Collection of Folklore in former USSR**.

There were three roundtables where other Ukrainian matters were discussed. The roundtable on **Current Ukrainian: Rules Versus Usage** brought together scholars from the Taras Shevchenko Scientific Society and the Princeton Research Forum (Larissa Onyshkevych), from Ukraine (Andrij Danylenko from Kharkiv University), and experts from other universities. Professor Assya Humesky from the University of Michigan, Ann Arbor, was not

able to attend this year’s convention but has been a regular participant at past AAASS conventions.

The roundtable **A Hundred Years of Youth: A Century of Modern Ukrainian Poetry** brought together specialists from Penn State University (Michael Naydan and Catherine Wanner), Columbia University (Antonina Vitaliivna Berezovenko, Vitaly A. Chernetsky), Rutgers University (Myroslava Tomorug Znayenko), and one person from Ukraine: Olha Luchuk from the Ukrainian State University of Forestry and Wood Technology. **Crisis and Reform in Russian and Ukrainian Education** gathered specialists from Colorado College, Indiana University, the World Bank of Moscow, the Kennan Institute, the University of Washington, and Harvard.

Interested scholars who wish to participate as panelists at the convention must assemble their respective panels and submit their proposals before the December deadline. This year there were seven such sessions on Ukrainian themes on the program with participants from North America and Europe. Although the following list is not exhaustive, the various universities represented by the participants cover a triangular area that geographically follows the Canadian Shield from the University of Alberta to Harvard University via the University of Toronto. Harvard and the cluster of universities in New England form the right angle corner of this imaginary triangle, which continues via Columbia University and reaches the University of Virginia, the stronghold of Professor Natalia Kononenko.

Inside this geographical triangular space we find participants from universities such as the University of Chicago, Indiana University, Michigan University, the University of Kentucky, Ohio State University, Penn State University, Valparaiso University, CUNY, Rutgers University, Brown University, Vassar College, Columbia University- the Taras Shevchenko Scientific Society and the Princeton Research Forum, and finally the Kennan Institute in Washington, D.C.

From Europe, scholars came from Poland, Russia and Ukraine (Kharkiv University and the Ukrainian State University of Forestry and Wood Technology). The titles of the six sessions directly connected to Ukrainian matters with the names of the

people who planned them and brought them to reality follow:

1. **Early Modern Ukrainian History.** Chair: Michael S. Flier (Harvard). Papers: Zenon E. Kohut (U. of Alberta), J.T. Kotilaine (Harvard), Serhii Plokyh (U. of Alberta.). Discussant: Edouard Louis Kennan (Harvard).
2. **Regional Dimensions of Democratization in Russia and Ukraine.** Chair: Timothy Snyder (Yale). Papers: Jessica Allina-Pisano (Yale), Mikhail Pryadilnikov (Harvard), Oxana Shevel (Harvard); Discussants: David Roger Marples (U. of Alberta) and Lucan Way (Harvard).
3. **Western European Thought in Nineteenth-Century Ukraine.** Chair: Larissa Onyshkevych (Shevchenko Scientific Society). Papers: Andrii Danylenko (Kharkiv U.), Assya Humesky [did not participate-absent] (U. of Michigan), Anna M.Procyk (CUNY, Kingsborough). Discussants: Tamara Hundurova and Eleonora Slovev from the Ukrainian Academy of Sciences, Ukraine.
4. **Multiple Diaspora: Outmigration from Ukraine in the Twentieth Century.** Chair: Michael M.Naydan (Penn State U.). Papers: Marian Jean Rubchak (Valparaiso U.), Greta Uehling (U. of Michigan), Catherine Wanner (Penn State). Discussant: Serhii Plokyh (U. of Alberta).
5. **Gender and Alterity in Ukrainian Literature:** Chair: Maxim Tarnawsky (U. of Toronto). Papers: Halyna Hryn (Yale, Tamara Hundurova (Ukrainian Academy of Sciences, Ukraine), Maria G. Rewakowicz (U. of Toronto). Discussant: Taras Koznorsky (U. of Toronto).
6. **Configuring Ukrainian Cultural Space: Boundaries and Thoroughfares.** Chair: Roman Koropeckyj (UCLA). Papers: Taras Koznarsky (U. of Toronto), Myroslav Shkandrij (U. of Manitoba), Maxim Tarnawsky (U. of Toronto). Discussant: Halyna Hryn (Yale).

A panel on **Technical Assistance for Local Government: The Case of Ukraine**, to be chaired by Ellie Valentine (Winrock International), was canceled. There are always sessions that deal with Ukrainian Studies which overlap Russian Studies. One such session this year was **“Uneasy Laughter: Mapping Gogol’s “Petersburg Tales”**, chaired by Vladimir E. Alexandrov (Yale).

When attending a convention of this kind, one must be selective. Sessions take place concurrently, and attending a two-hour session requires concentration. In addition, if one is a chair, a presenter or a discussant, one is limited in the number of sessions one can attend. I attended several sessions, one of which dealt with Ukrainian matters: **Configuring**

Ukrainian Cultural Space: Boundaries and Thoroughfares. The title alone promised an interesting session and it was.

University of Toronto Professor Taras Koznarsky’s paper, *“Between Kharkiv, Kyiv, and St Petersburg: Ukrainian Cultural Space in the Ukrainian Literary Almanachs of the 1840s,”* dealt with a new genre in Ukrainian literature: the almanac. His paper demonstrated how the almanac of the 1820s and 1930s, which initially served as an entertaining public forum, soon evolved and became an anthology of all kinds of literary works, especially plays and poems, in the 1840s. Ukrainian almanac activities centered in Kharkiv and later move to Saint Petersburg which became the cultural space where Taras Shevchenko and his literary friends played an active role. By the 1840s, there were three major cultural landmarks, Saint Petersburg, Kharkiv and Kyiv, and between them a “triangle of activation and creation of Ukrainian space.” Professor Koznarsky’s paper on the importance of the almanacs gave a new perspective on XIXth century Ukrainian literary figures and on Shevchenko’s role and influence.

University of Toronto Professor Maxim Tarnawsky’s paper presented Ukrainian landscapes in the works of Ukrainian writer Nechui-Levytskyi. In his paper, *“Nechui-Levytskyi’s Imagined Ukraine,”* Professor Tarnawsky invited listeners to individually recreate the pictures painted in the narrative. He read excerpts from the author’s work in Ukrainian and created the perfect momentum for the third speaker, Professor Myroslav Shkandrij from the University of Manitoba.

The title of Professor Shkandryi’s paper was *“Avant-garde Art and the Concept of Ukraine, 1910-1935.”* For the first time, the audience heard about the saga of a series of works of art which were destroyed. The audience also learned how some other masterpieces were confiscated and how some of them found their way to Germany and back to Ukraine. Some artists had familiar sounding names (Alexander Archipenko or Fedir Krychevsky, for instance). But many others were heard of for the first time: Oleksandr Bohomazov, Mykhailo Boichuk, David Burliuk, Oleksandr Dovhal, Alexandra Ekster, Mark Epstein, Moisei Fradkin, Teofil Fraierman, Lev Kramarenko, Borys Kriukov, El Lissitzky, Ivan Lypkivsky, Kazimir Malevich, Vadym Meller, Sofia Nalepinska-Boichuk, Viktor Palmov, Anatol Petrytsky, Mykola Rokyttsky, Sukher Ber Rybak, Iurii Sadylenko, Mykola Savchenko-Belsky, Vasyl Sedliar, Manuil Shekhtman, Maria Syniakova, Dmytro Vlasiuk, Kostiantyn Yeleva, Vasyl Yermilov, and Semen Yoffe. A collection of these artists’ paintings and sculptures, housed in the

Kyiv National Art Museum of Ukraine, is now on display at the Winnipeg Art Gallery and will travel to Hamilton and Alberta in the next few months. Unfortunately, for the moment, there are no plans to have this exhibit in the United States.

People who participate at the AAASS conventions are scholars who have a passion for the Slavic Studies and the Humanities. They excel in their discipline or their independent research and wish to share their findings and their ideas with other scholars. By sharing their ideas they generate a spark in the mind, and sometimes the heart and soul, of those who come to listen to them. In brief, the convention is a

forum for ideas. It is a stage where people meet people, and to paraphrase the French writer Montaigne, “rub their mind against the minds of others.”

Sometimes scholars coin new words to convey their new ideas. These words appear in the titles of the sessions or the titles of individual papers. This year, two strange words made their way into the academic language of the program: *outmigration*, and *metanarrative*. It will be interesting to see next year which of these two terms will survive in new presentations.

John Carroll University.

Copyright Hélène N. Turkewicz-Sanko, December 2001.

Our Emotions: Staying In Charge

by Ihor Magun, M.D.

The recent horrific events have brought out intense feelings and particular issues for all of us. Everyone has had a variety of emotional reactions, either for personal reasons or just as manifestations of human nature. Most of us were in a state of shock or disbelief. While we can never feel completely prepared for anything, including death, some events leave us feeling vulnerable and our response to them is immediate and varied. We may feel helplessness, and this may manifest itself in displays of anger, agitation, or depression. At times, we may even feel disconnected from our feelings or the feelings of other people. In certain situations, these are normal reactions and we need to accept them as human.

Anger and agitation are also brought out by everyday situations. It is a common human emotion to be distressed and to respond angrily. These feelings, however, tend to be transient in nature. It is only if repeated episodes of anger become a way of life, that something is not in order. Then, professional coun-

seling is advisable.

Whether emotional turmoil results from extraordinary events or common everyday upsets, all of us should focus on controlling these emotions rather than letting them control us. We can do this by taking time out for ourselves and taking ourselves emotionally away from the cause of the turmoil. Some of us may do this by focusing on our families; others may find it helpful to read a book, go to a movie, get involved in a hobby, or take a long, aromatic bath. It is best to choose an activity that really makes you feel good. Starting an exercise program is highly recommended – you will feel better about yourself and begin to look better.

The take home message here is that it is not always possible to address every issue and every problem calmly and positively. But the first step to a better emotional state is to actively take charge of your emotions.

Correction. We report a change in the Resolutions of the 25th Convention of the Ukrainian National Women’s League of America, published on page 18 of the October 1999 issue of *Our Life*. The resolutions of the Social Welfare Committee are to read as follows:

1. To go forward with “Soyuzianka Home” plans, as specified by the generous benefactors who donated the parcel of land for that purpose and
2. To continue with the programs, and fulfill the wishes of generous contributors in providing aid to orphans, Chernobyl victims, grandmothers, and others in need of assistance in the United States and Ukraine.

Come and Dance

by Irene Demkiw

*MC Olia Chodoba-Fryz
and Volodymyr Fryz*

*Julia Buriy, Museum Chair Olha Paprosky,
and Social Welfare Chair Yaroslava Kovach*

Irene Demkiw

On October 13, 2001, UNWLA Branch 73 sponsored a fund raiser to promote and benefit the Ukrainian Museum in New York City. The “Come and Dance” event was held at the Ukrainian-American Club in Southport, Connecticut. Posters from the Ukrainian Museum’s exhibits adorned the walls; literature about the museum and about the UNWLA had been placed on all tables.

Our special guest of the evening was Jerry Parris, who has been called America’s most knowledgeable and talented dancer, choreographer, and dance teacher. Mr. Parris has performed at major dance events all over the world and has appeared as featured dancer at Radio City Music Hall. A teacher’s teacher and dancer’s dancer, he has hosted his own television shows and has choreographed commercials for major studios.

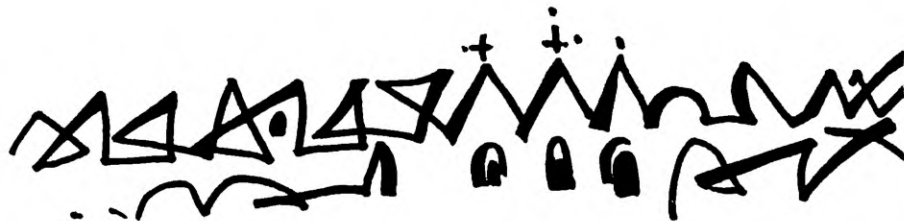
At the “Come and Dance” evening, Mr. Parris gave guests an opportunity to learn something about Latin dancing. To everyone’s delight, he taught several steps of the merenge and the intricate side steps of the

salsa. For an hour and a half, Latin music filled the hall and everyone practiced their new dance steps.

Refreshments, donated by Branch 73 members, were served. There were a wide variety of kanapky and tasty desserts.

On a more serious theme, Roma Hayda, President of Branch 73, addressed the issue of the museum, the main reason for the fundraiser. The museum ensures that Ukrainian heritage and culture in the United States will be preserved in an institution that adheres to the highest museum standards, and Ms. Hayda encouraged all those attending to enroll as museum members.

Approximately 100 people, representing different waves of Ukrainian immigration to the United States, attended the event. For our community, it was a wonderful opportunity to meet new people, have some fun, and learn something about the UNWLA and the Ukrainian Museum. Many who attended asked us to host another similar event soon.

Cocktail Meatballs

From the kitchen of Ithor Magun

2 lbs. ground beef (do not use chicken or turkey)
 ½ cup water
 dash of garlic powder
 1 egg
 2 cups crumbled cornflakes
 Combine all ingredients, mixing well. Form into cocktail-size meatballs and set aside.

Sauce

2 onions, chopped
 One 14 oz. bottle of catsup
 1½ cups cold water
 ¾ cup sugar
 ½ teaspoon baking soda
 1 tablespoon salt

Combine all ingredients. Mix well. Place sauce and meatballs in pot to simmer, covered, about 1 hour, then ½ hour uncovered. May be prepared early and frozen, either together or separately. Yields about 75 small meatballs.

* * *

Cheddar-Cheese Puffs

From the kitchen of Hélène N. Turkewicz-Sanko

One 8oz. stick of cheddar cheese (mild).
 One stick of cold unsalted butter.
 1 generous cup of sifted flour.
 ½ teaspoon salt.
 ½ teaspoon paprika

Shred cheddar cheese and butter by hand. Blend cheese and butter, add flour, salt, and paprika. Shape doughy mixture into ¾ inch sized balls. (Cheese balls can be refrigerated or frozen up to 10 days). Bake cheese puffs at 400 degrees for 15 minutes. Serve hot. Yields about 48 puffs.

Marta's Caviar Pie

From the kitchen of Marta N. Zielyk

During the holidays I love to treat myself and my guests to this decadent and festive-looking appetizer. Naturally, I prefer to use Ukrainian caviar, thus I make sure that every trip to Ukraine includes a stop at a "Moreprodukt" shop to stock up on my favorite varieties of red salmon roe and "chorna ikra".

6 hard boiled eggs
 3 tablespoons mayonnaise
 1 and ½ cups chopped red onion
 8 ounces softened cream cheese
 ⅔ cup sour cream
 4.7 ounces (or more) black or red lumpfish caviar

Grease well an 8 or 9 inch springform pan. Chop 6 hard boiled eggs, combine with mayonnaise and spread over bottom of the pan. Sprinkle with chopped onion. Blend softened cream cheese with sour cream and spread gently over the onion layer. Cover and chill for at least 3 hours.

Just before serving, top with black and/or red caviar, making a pattern if you wish, using dill as a decorative element. Remove sides of springform pan. Garnish as desired. Optional garnishes: lemons, parsley, capers, dills, crackers, thin bread or toast

Makes 12 to 16 appetizer servings

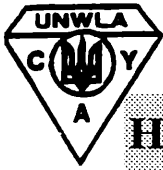
* * *

Spinach Appetizer Squares

From the kitchen of Tania Blanco

2 eggs beaten
 3 tablespoons butter, melted
 16 oz. shredded cheese (sharp or mild)
 1 cup flour
 2 teaspoons baking powder
 1 10-oz. Package frozen chopped spinach, cooked and drained
 1 cup milk
 1 teaspoon salt
 ½ cup chopped green onions (scallions)
 ¼ cup chopped red pepper for color (optional)
 1 teaspoon Worcester sauce

Combine all ingredients and spread in a greased 9 X 13 inch pan. Bake 40 minutes at 350 degrees. Let stand 10 minutes before cutting into small squares.

**ДОРОГІ ЧЛЕНКИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ!
ШАНОВНІ НАШІ ЧИТАЧІ!**

**НЕХАЙ У НОВОМУ РОЦІ СІЄТЬСЯ
І ЩЕДРО РОДИТЬСЯ НА ВАШИХ НИВАХ
ЩАСТЯ, ДОБРО, РАДІСТЬ!**

*ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
РЕДКОЛЕГІЯ ЖУРНАЛУ "НАШЕ ЖИТТЯ"*

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ

10 листопада 2001р. голова СУА Ірина Куровицька взяла участь у піврічних нарадах Національної Ради Жінок США і прочитала звіт про працю СУА.

11 листопада 2001 р. голова СУА І. Куровицька, голова Окружної Управи Нью-Йорку Н. Савчук і головний редактор "Нашого Життя" І. Чабан взяли участь у святковому полуденку 119-го Відділу СУА у Йонкерсі з нагоди 20-літнього ювілею. Голова СУА вручила Грамоту вдячності Головної Управи СУА і за схваленням членок 119 Відділу іменувала Ірену Моцок Почесною головою Відділу. Усі троє гостей мали нагоду виступити з побажаннями.

12 листопада 2001 р. з нагоди приїзду Міністра Закордонних Справ України Анатолія Зленка в Українському Інституті Америки

відбулася зустріч з Міністром, у якому взяла участь голова СУА та привітала квітами від СУА дружину Міністра – Людмилу Зленко.

17 листопада 2001 р. відбулося засідання Екзекутиви СУА. Голова СУА і члени організації взяли участь у Молебні за жертви Голодомору в Україні у Катедрі св. Патрика в Нью-Йорку.

18 листопада 2001 р. 93-ій Відділ у Гартфорд, Конн., відсвяткував 35-ліття Відділу. Голова СУА взяла участь у святкуваннях, привітала присутніх та вручила грамоту з нагоди ювілею. Голова Округи Нова Англія, Зоряна Міштал, вітала з 35-літтям Відділ. Того самого дня 95-ий Відділ у Кергонксоні відсвяткував десяту річницю свого існування. З огляду на те, що ніхто не міг бути присутнім на святкуваннях, голова СУА переслала привіт та грамоту.

Щиросеречно вітаємо усіх ювілятів нашої організації!

**ПРОСИМО ЗВЕРНУТИ УВАГУ НА НОВУ АДРЕСУ
ГОЛОВНОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ
СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
І РЕДАКЦІЇ ЖУРНАЛУ "НАШЕ ЖИТТЯ"**

203 SECOND AVENUE, NEW YORK, NY 10003

Тимчасові телефони:

Ірина Куровицька — тел. 212-477-0039; факс — 212-477-4539

Ірена Чабан — тел./факс — 212-982-2889

НОВИНИ СФУЖО

26-28 жовтня 2001 р. в Торонті відбулися річні наради СФУЖО. Участь взяло 26 делегаток і гостей. Крім обговорення звітів та планування майбутнього, окрема сесія була присвячена VIII Конгресові СФУЖО у жовтні 2002 р. Принято ряд пропозицій для розгляду Статутів комісії.

Обговорено Указ Президента України 24.10.2001 р., ч. 892/2001 про Національну програму “Закордонне представництво” на час до 2005 р., з програмою на наступні 4 роки в різних ділянках співпраці Діяспори і України. У відділі організаційно-координаційної діяльності доручено провести Міжнародний Форум “Жінки України в ХХІ ст.: проблеми, перспективи, шляхи розвитку”. До виконання призначено СФУЖО і Державний комітет молодіжної політики, спорту і туризму України у 2003 р. Цей комітет та Державний комітет України у справах національностей та міграції разом з Товариством Україна-Світ та УВКР повинні сприяти розвитку співпраці між жіночими громадськими організаціями України та СФУЖО.

Вітаємо Указ Президента, радіємо, що в Україні належно оцінюють працю СФУЖО і прагнуть створити відповідні умови.

Під час нарад відбулася презентація нової книжки д-р Тетяни Беднаржової “Софія Русова”, яку спонсорувало СФУЖО і Світовий Конгрес Українців з Фонду Михайла Кусневича.

Проголошено гасло СФУЖО на 2002 рік: Шануймо минуле – будуймо майбутнє!

Від СУА делегатками були Софія Геврик і Оксана Фаріон.

Екзекутива СФУЖО.

**СВІТОВА
ФЕДЕРАЦІЯ
УКРАЇНСЬКИХ
ЖІНОЧИХ
ОРГАНІЗАЦІЙ**

28-ий ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС СФУЖО ім. МАРУСІ БЕК

Конкурс уфундований Марусею Бек у 1959 р. з нагоди II конгресу СФУЖО.

Пропонуємо дві теми:

1. Шануймо минуле – будуймо майбутнє.
2. В сім'ї вольній новій – Україна в ХХІ столітті.

Вимоги:

Літературний твір (оповідання, нарис, есей і ін.), українською мовою не більше 5 сторінок машинопису через рядок, підписаний псевдонімом. У закритій коверті потрібно подати псевдонім, прізвище і адресу авторки. Учасницями Конкурсу можуть бути тільки жінки. Термін надсилання творів до 1 березня 2002 р.

Результати Конкурсу будуть проголошені на VIII Конгресі СФУЖО у жовтні 2002 р.

Заохочуємо взяти участь у конкурсі!
Чекаємо на Ваші твори! Щастя Боже!

**Адреса: WFUWO KONKURS
2118 A BLOOR St. W/ Suite 206
Toronto, ON, M6S 1M8, Cana**

ПЕРЕСТУПИЛИ МЕЖУ ВІЧНОСТІ

МАРІЯ АННА ЦИМБАЛІСТА

5 вересня 2001 р. з волі Всевишнього відійшла у вічність Марія Анна Цимбаліста з дому Гавдяк – членка 89-го Відділу СУА у Кергонксоні.

Анна Гавдяк була людиною високих принципів, глибоко віруючою. Упродовж всього життя була сердечно прив'язана до України і наших народних традицій.

Була доброю мамою, любячою бабусею і прабабусею. Гордилася своїми дітьми і внуками, тишилася їхніми успіхами до останніх днів життя.

Нехай добрий Господь прийме її шляхетну душу. Вічна їй пам'ять!

Михайлина Баран, пресова референтка.

КАЛИНА ТКАЧУК_МИКОЛЕНКО

У глибокому смутку прощали свою подругу членки 96-го Відділу СУА у Воррен Калину Миколенко з роду Ткачук, яка відійшла у вічність 24 квітня 2001 р.

Калина народилася 7 лютого 1941 р. у містечку Яблонів, в Західній Україні на Гуцульщині. Друга світова війна закинула сім'ю д-ра Дмитра і Оксани Ткачуків в Німеччину до Міттенвальду, з малими дітьми Калиною і Яремою. 1949 р. родина переїхала до Америки та поселилися у Дітройті. Калина продовжила навчання в українській школі при церкві Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії. Згодом закінчила Вейнський університет з дипломом бібліотекаря. Із відкриттям при церкві середньої школи, магістер Калина доклала багато зусиль і таланту, навчаючи українських дітей.

Калина Ткачук-Миколенко.

Калина одружилася з Миколою Миколенком, подружжя виховувало двох синів Григорія і Данила.

Весела і діяльна за вдачею у 1968 р. Калина очолила гурт молодих матерів – своїх довголітніх товаришок, засновуючи 96-ий Відділ СУА. Виявила себе вмілою і енергійною провідницею. Калина захоплювалася музикою, мистецтвом, особливо цікавилася українською вишивкою, уміла застосовувати різноманітні vzory, для прикрашування елегантного вечірнього одягу. При влаштуванні показів моди та кожнорічних “Вишиваних вечорницях”, 63-ій, а згодом 96-ий Відділу СУА часто нагороджували Калину першим місцем. Виділялася своєю життєрадісністю та гумором, любила подорожувати. Цікавилася життям громади дітройтської метрополії та щиросердно допомагала у праці.

Членки 96-го Відділу, засмучені передчасною смертю своєї довголітньої товаришки, вирішили започаткувати Стипендійний фонд імені Калини Ткачук-Миколенко у формі річної допомоги молодій студентці в Україні.

Висловлюємо родині щирі співчуття.

Вічна їй пам'ять!

Марія Зарицька-Червійовська, за 96-ий Відділ.

СПРОСТУВАННЯ

У “Нашому Житті” ч.12, 2001 р. (стр. 2, ліва колонка, перший абзац з низу) слід читати: *Інша легенда твердить, що король Данило переніс столицю Галицько-Волинської держави до Холма і на малодоступній в той час горі, де колись було давнє Червенське городище, збудував величаву церкву св. Івана Золотоустого.*”

ТРАДИЦІЯ 34-го ВІДДІЛУ СУА

Як кожного року так і цього, з ініціативи голови Відділу Марії Мацюк, 6 членок 34-го Відділу СУА у Коговзі, Н.-Й. відвідали могилу Олени Лотоцької – однієї з засновниць і довголітньої голови Головної Управи СУА, яка у той час збагнула потребу організації жіноцтва.

Членки принесли квіти на могилу, спільно помолилися і пригадали вдячні і повні пошани погляди старших членок до тієї, яка допомагала створити наш Відділ та повчала, як працювати в ньому. Згодом, у перші наші роки в Америці, часто відвідувала наш Відділ, ділилася з успіхами СУА та щирими словами просила віддано працювати для добра і успіхів організації. Ця гарна жінка, яка вповні віддала своє життя для праці і розквіту СУА назавжди житиме у серцях членок нашого 34-го Відділу СУА у Коговзі.

Марія Мацюк.

Зліва: Ольга Павлів, Кароліна Бездух, Дарія Барситіян, Анна Гогоша, Наталія Стемська, Марія Мацюк.

ДОБРОДІЙСТВО

ЩИРО ВІТАЄМО!

3 червня 2001 р. наш стипендіат від 1984 р. Арсеній Крефер після закінчення теології та філософії отримав Єрейські свячення в Марселіно, рукоположенням Єпарха Української Католицької церкви у Бразилії Кир Єфремом В. Кривим ЧСВВ.

Ми дуже радіємо, що допомогли талановитому студентові стати стящеником, яких нам дуже потрібно в теперішніх часах. Вітаємо дорогого отця Арсенія Крефера, з успішним закінченням студій та бажаємо обильних Божих ласк і опіки Матері Божої, здоров'я і сили працювати для добра нашої церкви і України.

Інж. Володимир і Лідія Магуни.

Зліва: о. Єфрем, о. Доротей (ювілят – 25 років священства), о. Арсеній, о. Матей.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛИСТОПАД 2001 р.

800 дол. – д-р М. Войтович (ВЧ), Вискансен, 12-ий Відділ СУА; 500 дол. – д-р Д. Русин (33); 450 дол. – 5-ий Відділ СУА; 300 дол. – Братство св. Миколая у Вотервліті, Н. Й. (99); Т. і Л. Грищіві (33); 250 дол. – І. Горчинська (22); 220 дол. – Ю. Децик

(98); 200 дол. – Д. і Л. Більовщуки (4), 93-ій Відділ СУА; 110 дол. – І. і Д. Турянські; 100 дол. – І. Т. Гординська; (86); 75 дол. – О. Весоловський (22); 50 дол. – Н. Лазірко-Фарелл (ВЧ); 42 дол. – Р. Бігун (28); 25 дол. – J. & D. Rudan (86); 20 дол. – О. Мартинюк

(22); О. Харкевич (22); 10 дол. – Б. Ковалевич (22); С. Залуцька (22); Л. Шеремета (22), В. Цурковська (22), Д. Менцінська (22), Г. Пачовська (22), Л. Самбірська (22);

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять моєї дружини бл. п. Гельги Мізь складаю 50 дол. на стипендійну акцію СУА.

Інж. Л. Мізь.

У пам'ять студентки Львівського університету бл. п. Юлії Колтун складаємо 220 дол. на стипендійну акцію СУА.

О. і О. Боби.

У пам'ять бл. п. Петра Гоя замість квітів складаємо 25 дол. сиротам в Україні. Висловлюємо співчуття дружині, дітям та рідним.

А. і Г. Гіни.

У пам'ять д-ра Теодозія Самотулки, батька нашої приятельки Оки Грицак, складаємо 100 дол. на

стипендійну акцію СУА. Родині висловлюємо глибоке співчуття.

Д. і Л. Більовщук.

З НАГОДИ

To celebrate the 3rd Birthday of my niece, Lea, I am donating \$200 to the UNWLA INC. Scholarship Program.

D-r Marta Voytovich, Madison, Wisconsin.

In lieu of flowers a \$25.00 contribution is made to the UNWLA INC. Scholarship Program in loving memory of Charlotte Chini. We express our sincere condolences to the Chini/Meisner Family.

M., G., and T. Jacus.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

М. Оріся Яцусь,
скарбник комісії стипендійної акції СУА.
Люба Більовщук,
референтка стипендійної акції СУА.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ “НАШЕ ЖИТТЯ”

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛИСТОПАД 2001 р.

Щиро дякую членкам 28-го Відділу СУА і Марійській Дружині, які вшанували мене несподіваним прощальним полуденком перед моїм від'їздом до Каліфорнії. Голові Округи Славі Мулик, референтці Головної Управи Ользі Тритяк і усім моїм приятелям ще раз сердечно дякую. Складаю 50 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Надія Бігун.

Датки склали: 93-й Відділ – 100 дол.;
С. Бабій – 10 дол.

У світлу пам'ять моєї бабуні Марії Павлишин і бл. п. Олі Наливайко, які були для мене душевними надхненниками у виготовленні традиційного печива, з нагоди статті “Українська родина з далекої

Америку” у журналі “Берегиня”, в якій автор Василь Скуратівський описує короваї Лариси Зелик та згадує мене як її вчителя і дорадника, складаю 50 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” через 64-ий Відділ СУА.

Слава Стасюк.

У світлу пам'ять інж. Ярослава Городецького на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” через 65-ий Відділ СУА 320 дол. склали: по 50 дол. – М. Головінська-Чен, О. Городецька; по 25 дол. – Н. й І. Головінські, Д. Оріхівська; по 20 дол. – І. Старожитник, О. і В. Хомути, О. Шандор, І. Ратич, В. і М. Кіць, Т. і П. Панкевичі; по 10 дол. – С. і П. Левки, С. і Ю. Лонишини, О. й І. Яцишини, М. Слободян, Я. Букачівська.

ФОНД ІМ. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

У світлу пам'ять Почесної голови СУА Івани Рожанковської членки 82-го Відділу СУА склали: 100 дол. – О. Кіршак, по 10 дол. – Т. Британ, О. Гірна, Л. Кожух, М. Лев; по 5 дол. – Е. Балабан,

Ю. Крися, А. Стасів, Л. Стасюк. Разом – 160 дол.

93-й Відділ СУА у Гартфорді, Конн., склав 100 дол. на Фонд СУА ім. Олени Лотоцької.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

93-й Відділ СУА в Гартфорді, Конн. складає 200 дол. на медичний фонд СУА.

Я. Кукіль, скарбник.

Теодора і Ольга Ракочі з Олбані, Нью-Йорк (через 99-й Відділ СУА) складають 50 дол.

Л. Мокій, референтка суспільної опіки.

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

ЛИСТОПАД 2001 р.

У світлу пам'ять бл. п. **Тетяни Антонович** складаємо 100 дол. на допомогу сиротам в Україні.

А. і Є. Гілі.

90-ий Відділ СУА у Філядельфії, ПА. провів збірку для оплати лікування колишнього в'язня сумління Ірини Сенік. Склали: 710 дол. – 90-ий Відділ СУА, 50 дол. – Н. Даниленко, 25 дол. – В. Клїш. Разом – 785 дол.

Фінансова комісія СФУЖО склала 200 дол. на допомогу сиротам в Україні.
С. Жмуркевич, скарбник фінансової комісії СФУЖО.

Замість квітів на свіжу могилу нашої дорогої

приятельки д-р **Тамари Наболотної** складаємо 100 дол. на різдвяні дарунки сиротам в Україні.

М. і М. Кузьми.

У світлу пам'ять бл. п. д-р **Тамари Наболотної**, членки 74-го Відділу СУА в Чикаго, складаю 25 дол. "Бабусям" в Україні.

Я. Панчук.

82-ий Відділ СУА, Округа Нью-Йорк провела збірку на допомогу потерпілим від повені на Закарпатті. Склали: по 10 дол. – Л. Стасюк, О. Гірна, М. Лев, Ю. Криса, А. Стахів, Е. Балабан, Т. Британ, Л. Кожух, А. Кіршак; 5 дол. – М. Мироненко. Разом: 95 дол.

Л. Стасюк.

МОЛОКЕ І БУЛОЧКА НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ

У світлу пам'ять бл. п. **Мирона Барабаха** через 90-ий відділ СУА, Округа Філядельфія, **Б. і С. Макух** склали додаткових 15 дол. до збірки оголошеної в пожертах за жовтень 2001 р. Разом 50 дол.

93-ий Відділ СУА, у Гартфорді. Конн. складає 200 дол. на сніданки школярам України.

Я. Кукіль, скарбник.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. професора **Петра Гоя** складаю 25 дол. Родині висловлюю глибокі співчуття.

Л. Сусь.

Замість квітів на могилу бл. п. **Тараса Лушпинського** складаю 50 дол. Христі, Марійці, Ляркові, а також сестрі Ліді Синенькій висловлюю свої глибокі співчуття.

Л. Сусь.

Наш щедрий і довголітній жертводавець Борис Галаган (через 83-ий Відділ СУА у Нью-Йорку) складає 100 дол. на сніданки школярам України.

У пам'ять бл. п. д-ра **Мирослава Харкевича**, чоловіка заступниці голови 22-го Відділу СУА у Чикаго, склали: 30 дол. – О. Мельник; по 25 дол. – Л. Басюк, О. Маринюк, А. Хариш; по 20 дол. – 22-ий Відділ СУА, Б. Ковалевич, Д. Менцінська, А. Самбірська, Я. Фаріон, О. і П. Турчини; по 15 дол. – С. Казанівська, С. Форович; по 10 дол. – Н. Дзидзан, С. Залуцька, К. Іллюк, О. Лушняк, М. Малецька, А. Марчук, І. Мищик, А. Слободян, В. Цурковська, М. Шевчук, Л. Шеремета. Разом 365 дол.

Оксапа Мельник, скарбник.

У пам'ять вісімнадцятої річниці смерті бл. п. **Ярослава Мартинюка**, чоловіка Марійки Мартинюк,

батька і дідуся склали (через 70-ий Відділ СУА у Пасейку): по 30 дол. – М. Мартинюк, Н. Мартинюк, Л. Мартинюк-Гладка, З. Мартинюк-Солерно; по 10 дол. – А. Солерно, Славчик Гладкий, Я. Дяченко, М. Зваричевська. Разом 160 дол.

М. Бакалець, референтка суспільної опіки.

У пам'ять болочної річниці смерті професора бл. п. **Стефана Брочинського**, довголітнього педагога, складаємо 100 дол. на сніданки наймолодшим школярам України.

Дружина Діюїзія, дочки Стефця і Клявдія.

У світлу пам'ять довголітньої заслуженої членки бл. п. **Анастасії Магусяк**, члени клубу пенсіонерів при катедрі св. Миколая в Чикаго (через 22-ий Відділ СУА в Чикаго, Іл.) склали: 25 дол. – Католицька Акція при катедрі св. Миколая; по 20 дол. – М. і Й. Богданики, К. Чайковська, М. Трус; по 10 дол. А. Дикий, В. Цурковська, В. Камінський, С. Форович, І. Копчак, К. Кривачук, І. Мищик, І. Притоцька, С. Регуш, М. і І. Логуші, Г. і М. Степанові, О. Весоловський, М. Михайлишин, Н. Дзидзан, Д. Балух, О. Плешкевич, С. Вульчак, О. Мартинюк, І. Потатиник; по 5 дол. – З. Дучій, М. Мосяк, М. Коваль, Н. Филипович, Е. Явна, А. Гера, С. Кочій, М. Качур, С. Кухар, Ю. і М. Юзькові, І. Струць, М. Смишнюк, О. Бойко, О. Шиб, І. Городиська, К. Хомик. Разом: 360 дол. Родині складаємо щирі слова співчуття.

С. Форович, референтка Суспільної Опіки.

У світлу пам'ять бл. п. **Олега Венгерчука**, мого незабутнього сина, який загинув внаслідок терористичного акту 11-го вересня 2001 р. у Світовому

"НАШЕ ЖИТТЯ", СІЧЕНЬ 2002

Центрі Торгівлі в Нью-Йорку, складаю 100 дол. на сніданки наймолодшим школярам в Україні.

С. Чорна.

126-ий Відділ СУА в Бостоні, Масс. З допомогою православної церкви св.Андрея та її священником о. Андрієм Партикевичем і з допомогою Української католицької церкви Хреста Царя та її священником о. Ярославом Налисником провели

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

СЕРПЕНЬ 2001

Датки

По 100 дол. – д-р М. Сенкус, Н. Микетей, Н. and A. Malone; 60 дол. – С. Гнатів; по 50 дол. – С. Чорна, М. і Л. Артиміви, З. і В. Салевичі, М. Галібей, В. Савойка; по 40 дол. – Ю. і О. Мельниковичі, Ю. і З. Ставничі; по 25 дол. – І. Лончина, L. Smolin; по 20 дол. – З. Ясінська, Я. Ставничя; по 15 дол. – Р. Ференцевич, Г. Оберанець; по 10 дол. – І. Гунзе, І. Наливаний, М. Харина, В. Гринишин, І. Юрчишин, М. Задояна, В. Мадзелян, Н. М. Benton.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

По 10,000 дол. – М. і І. Коці, О. і У. Балабани; 5,000 дол. – д-р А. і Л. Долинські; по 1,000 дол. – О. Стеранка, І. Пашесник; по 500 дол. – О. Лещук, М. і О. Бобяки, О. і М. Мотилі, Я. і Т. Сидоряки, І. і Х. Плоті; 325 дол. – О. і Л. Глоти; по 300 дол. – Е. Змий (Pfizer Foundation), А. Сатурська; 250 дол. – L. Smolin, J. Homik; по 200 дол. – Б. Корсунь, О. і І. Гуцали, I. D. Lawlor; 150 дол. – Б. і О. Кузишини; по 100 дол. – О. і Х. Вальчуки, О. і С. Менцінські, Н. М. Касіянчук, д-р Я. Очеретько, Л. Лампіка, д-р Л. і О. Мостовичі, П. і О. Бурики, С. Стець, М. Макар, Я. Почгар, С. і А. Татаренки, В. Гаврилук, В. Чудовська, П. і О. Прички, В. Сендзік, Т. Марчак, П. Одарченко, Б. Гамерський, Л. Бігун, д-р П. Луців, М. Бродило, Ю. і Х. Ференцевичі, О. Раго, О. Іваськів, Я. і О. Городецькі, К. Кунька, Р. Дорож, Б. Левицький, Mr. and Mrs. Korsunsky, A. and A. Malan, J. T. Muc, M. Rhodes, Dr. S. Siegel and Dr. R. Bohonowych, Dr. R. and A. Hanusey, J. and J. Sadlik, J. Baraszek; 75 дол. – М. Свинчук; по 50 дол. – Н. Сайкевич, Н. Стемська, П. Савик, А. Сулима, Р. Сулима, І. Романишин, С. Берчук, М. Цвікула, З. і Л. Завадовичі, В. і С. Сенежаки, М. Андрусак, І. Куца, Я. Легута, М. Зегрей, М. Салдит, В. Довгань, В. Мацелюх, А. Колгунюк, Т. Шутер, С. Вальчук, Т. і І. Коляси, д-р О. Стрільбицький, І. Галапаць, В. і З. Романіви, І. і І. Телюки, А. Неприцький, М. Світій, В. і П. Костиви, С. Carini, M. D. Chimow, J. and S. Olesh, E. J. Denega, K. A. Denega; по 30 дол. – В. і А.

збірку, на якій зібрано 1,200 дол. з призначенням на сніданки наймолодшим школярам України.

С. Шпак, голова.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Романна Кекіш,
скарбник

Надія Шмігель,
референтка Суспільної Опіки

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

Марущаки, О. і Х. Пацлавські, С. Станкевич; по 25 дол. – Б. і О. Богословці, Е. Майбо, О. Павлик, О. Федунець, Т. Островський, А. Никорчук, Ю. М. Сенак, В. і М. Яровенки, М., Б., А. і Г. Лодинські, С. Цибака, О. Чмола, М. Пристай, І. Петрі, М. Курчак, М. Скомський, К. Скомська, А. Магас, В. і С. Майовичі, М. Мілянич, П. і А. Світницькі, Б. Попик, С. Зелінська, S. Moore, J. Kott, H. O. Nicholas, S. Slusher, S. and S. Pratt, R. and M. Butkovich, Ukrainian-American Community Center-Mass., J. A. Vollmer, W. and J. Semeniuk; 24.95 дол. – М. Кравчук (United Way of Tri-State); по 20 дол. – І. Твердохліб, М. Лисяк, д-р Е. Бей, Т. Грицина, В. Панчук, М. Кость, О. Іванчук, П. і М. Русинки, І. Наливаний, д-р О. Волянський, М. Kuduk, W. and N. Tychnowitz, J. Kupina, S. and N. Mendolia, N. M. Butera; по 15 дол. – K. Graham, T. Choy, Jr., B. and L. Das; по 10 дол. – А. і К. Кобрини, А. Федик, С. Кохан, Я. Станецький, І. Ярема, М. Кавчак, О. Бринь, М. А. Мартиневич, В. і С. Олійники, П. Грицак, F. and E. Miller, M. Galysz, J. Dzus, M. Babey, M. and J. Gotham; по 5 дол. – П. Ціціла, Т. Слюсаренко, M. L. Krystofik.

З НАГОДИ

On the occasion of our 60th wedding anniversary we are donating \$1,000 to the UM Building Fund.

S. and O. Liteplo.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД УМ

У першу болочу річницю смерти мого чоловіка бл. п. Володимира Клапішака складаю 1,000 дол.

Н. Клапішак.

У пам'ять бл. п. Іванни Рожанковської, Почесної голови СУА, пересилаємо 100 дол. Родині висловлюємо щире співчуття.

78-ий Відділ СУА, Вашингтон, Д.К.

У пам'ять бл. п. Омеляна Томича складаємо 25 дол. Шановній дружині і родині висловлюємо глибоке співчуття.

СУА, Округа Центральний Нью-Йорк.

У пам'ять бл. п. Стефанії Іванчук, дорогої приятельки нашої мами Наталії Білоус, складаємо 100 дол. Дітям і внукам висловлюємо сердечне співчуття.
О. і Л. Білоуси.

У пам'ять бл. п. Софії Стецури, мами наших приятелів Лялі і Романа Рондяків, складаємо 100 дол.
О. і Л. Білоуси.

У пам'ять бл. п. Романа Лазора складаємо 50 дол. Дружині Христині, дітям і внукам висловлюємо наші сердечні співчуття.
О. і Л. Білоуси.

У пам'ять бл. п. Миколи Захарківа складаю 25 дол.
М. Захарків.

У пам'ять бл. п. Осипа Сигіди складаємо 100 дол.
А. і В. Бурачинські.

У пам'ять бл. п. Володимира Винницького складаю 25 дол.
І. Зелена.

У пам'ять бл. п. Стефана Бука складаю 100 дол.
А. Бук.

У пам'ять бл. п. Романа Біловуса датки зложили: 50 дол. – д-р Ю. і О. Тритяки; по 30 дол. – О. Стеранка, О. Тритяк; 20 дол. – О. і І. Білевичі; 15 дол. – Д. і Л. Пенцаки; 10 дол. – Л. Гуралечко.

In memory of **Walter Kopchynsky** we are donating \$ 50.
S. and O. Liteplo.

Замість квітів на свіжі могили бл. п. Михайла і Віри Гусаків пересилаю 100 дол.
Б. Марків.

У пам'ять моєї братової бл. п. Софії Оришкевич складаю 100 дол.
Д-р О. Оришкевич.

У пам'ять бл. п. Софії Оришкевич складаю 50 дол.
Д. Кузик.

У пам'ять бл. п. Володимира Винницького складаємо 50 дол.
Б. і Л. Куропасі.

У пам'ять мого чоловіка бл. п. Василя Натини і дочки бл. п. Богданин Марії Натини складаю 150 дол.
А. Натина.

ВЕРЕСЕНЬ 2001

ДАТКИ

2,000 дол. – зі спадку К. Ляшкевича; 250 дол. – М. Савицька; 200 дол. – О. і І. Ховайли; 180 дол. – д-р В. і М. Стойки; 150 дол. – д-р Б. і Р. Гнатейко-Харкевичі; 120 дол. – Р. і А. Байляки; по 100 дол. – W. Slebowicz, J. Spressert, д-р Т. і І. Новосівські, О. і С. Порайки, А. Сочинська, Б. Галаган, Н. Масик, О. Гірна; по 50 дол. – Л. Кий, Ю. і М. Тарасюки, д-р В. і Л. Ленцики, Т. Брикович, М. Хемич, М. Савчак, І. і О. Гроні, В. Задорецький, О. Мішко, д-р І. і Н. Коро-

пецькі, Л. і І. Кушніри, І. і М. Жуковські, д-р М. Сенкус, д-р О. Стрільбицький, Е. Гойдиш, Г. Корсунь; 40 дол. – О. Кулинич; по 30 дол. – А. Шульга, І. Іванчишин, К. Лонкевич; по 25 дол. – І. Скрипак, д-р Д. Стахів, д-р З. Кунцьо, д-р Л. Мостович, М. і А. Єйни, Б. і В. Корсуні, О. Тисак, Л. Домбчевська, Я. і Я. Панчуки, М. і Ж. Мілянчи, М. Федерко, М. Бартошевич, Є. і О. Филиповичі, О. Чмола, д-р Р. Богонович, О. Кокодинська, Д. Кузик, С. Киньо, В. Сеңдзік, А. і К. Кобрини, І. Шевчук, М. Слободян, М. Андрусяк, Н. Панчак, М. Мелета, R. and T. Schuter, Dr. W. and H. Petryshyn, S. Gatz; по 20 дол. – д-р О. Оришкевич, З. Савицький, А. Вариха, Р. і П. Дейнаки, І. Вербицька, І. Куліна, А. і А. Малани, L. Lawther; по 15 дол. – В. Цетенко, І. Пашесник, Н. Троян, К. Кох; по 10 дол. – А. Рудик, І. Шкарупа, Я. Кукіль, В. і У. Дячуки, д-р Я. Очеретько, А. Стельмах, І. Филипак, Д. Захарчук, М. Крамарчук, Ю. Левицький, М. і Л. Лапичак-Лесько, М. Курчак, О. Ковальська, М. Крижанівська; по 5 дол. – Р. Ференцевич, Ю. Міщенко, М. Сеньків.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

ДАТКИ

10,000 дол. – М. Турчин; 5,000 дол. – д-р Ю. Шевельов; по 1,000 дол. – В. Зизневський, д-р Б. і Д. Целевичі, А. Кулик, М. Лавро, В. Цетенко, M. G. and U. Kevalo; по 500 дол. – І. Жовнір, О. Голока, Український Народний Дім, Бруклін, Н.-Й., М. Махуляк, В. Клебович, Л. Стебельська; по 250 дол. – Самопоміч – Українська Федеральна Кооператива, Нова Англія, О. Маришук-Кандел, О. Рогозинська, М. Пінага; по 200 дол. – М. Храплива, А. Гамука, д-р Т. і Л. Крупи; по 150 дол. – Л. Керницька-Тедескі, У. Климишин; 120 дол. – А. Олесіюк; по 100 дол. – д-р І. Фізер, С. Балас, О. Кулинич, М. Грицак, Д. Ференц, І. Прокопович, Я. і Т. Кушніри, І. Бац, В. Балабан, А. Макар, Ю. і Х. Свищуки, І. Тервенська, О. і Н. Білинські, М. Зарицька, Л. Йолдас, Р. Шпорлюк, С. і Х. А. Рапко, Р. Ковальчук, Л. Ігнат, А. і Р. Кизики, О. Колесниченко, О. Керницька, Ф. Серабин, М. Цибрівська, І. Мірчук, І. Чопик, С. Коцибала, С. Феленчак, Б. і А. Винники, Р. і В. Гординські через 63-ій Відділ СУА, О. і Л. Білоуси, Н. Кравчук, Р. і К. Стефанюки, F. and J. Tomann, V. and N. Jagannathan, Dr. W. and Z. Brovins; по 50 дол. – W. Blackwood, V. Scyocurka, S. Gordon, and M. Hawryluk, M. Thompson, W. Patch, М. Турянський, О. Гац, М. Федорко, Ю. Олесницький, Л. Процик, В. і А. Батіги, І. і А. Яруші, І. Семчук, О. і Л. Чапельські, М. Кулинич, В. і О. Терлецькі, П. Гудак, К. Росандич, О. Соловей, В. Літинський, Ю. Кекіш (Nalco Chemical Comp.); по 25 дол. – А. Гураль, Б. Наконечний і М. Снилик, В. Пігірний, А. Вариха, О. і Г. Обухи, П. і М. Батьківі, К. Довбенко, І. і К. Бабаки, М. Козіцка, В. і С. Мухи, П. Гурський, Я. Кукіль, Т. Восон, Р. and С. Kowalchuk; по 20 дол. – С. Шашкевич, К. Белггаус, С. Олійник, М. Кендіг, Я. Волощук, А. Зарашак, М. Бойко; 16 дол. – І. і Б. Пахолоки; по 15 дол. – Ю. Вишневська, М.

Курлак; по 10 дол. – В. Єрмоленко, Е. Самардак, І. Кіт, А. Лихо, І. Дарнобід, G. and A. Kubin.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА ПОТРЕБИ УМ

У пам'ять бл. п. Іванни Рожанковської, Почесної голови СУА, складаємо 100 дол.

67-ий Відділ СУА.

У пам'ять бл. п. Ірини Сигалів складаю 50 дол.
Н. Мандрусак.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД УМ

У пам'ять бл. п. Наталії Білоус датки зложили: 200 дол. – І. і У. Сосі; по 150 дол. – д-р О. і В. Тершаківці, д-р А. і Т. Тершаківці; по 100 дол. – Я. і Л. Федуні, М. і О. Гнатейки, Н. і М. Базарки, д-р Р. і А. Алиськевичі, В. і М. Тершаківці, Я. і М. Тершаківці, Я. і М. Томоруги, В. і О. Леви, д-р М. і Р. Яримовичі, А. Думка, Sematech Inc., по 50 дол. – О. Гаєцька, І. Гаєцька-Дорожинська, Р. Гавриляк і М. Тершаковець, В. Березовська, Я. Малюк, Х. Карпевич, В. Никифорук, О. і Л. Пясецькі, Є. і Т. Федаки, М. Шуст; по 30 дол. – А. Книш, В. Корнага; по 25 дол. – М. Попович, З. Брикович, Л. Прокоп, Н. Самокіш, 64-ий Відділ СУА, Д. Байко; по 20 дол. – С. Пурій, Г. Цігаш, Ю. і Х. Навроцькі, Д. Костів, С. Салдан; 10 дол. – У. Старосольська, Л. Артимишин.

У пам'ять наших родичів, бл. п. Михайла і Анни Кузьмів та бл. п. Миколи і Єлисавети Мулицьких складаємо 500 дол. через 106-ий Відділ СУА.
Р. і М. Кузьми.

У пам'ять бл. п. Іриня Гарасим'яка складаємо 200 дол.
О. і О. Коверки.

У пам'ять бл. п. Євгенії Салаяк, мами нашої членки Галі Одуляк, складаємо 50 дол.

113-ий Відділ СУА.

У пам'ять бл. п. Петра Гоя складаємо 100 дол.
М. і З. Галіви.

У пам'ять бл. п. Наталії Білоус складаємо 100 дол.
Клуб сеньйорів при товаристві "Самопоміч", Н.-Й.

У пам'ять бл. п. Тараса Лушпинського складаю 100 дол.
Л. Крушельницька.

У світлу пам'ять нашого покійного чоловіка і

Закінчення зі стор. 12.

Слід віддати належне: серед них були твори, вартісні своїм художнім рівнем, але більшість з них була значно зубожена примітивним партійно-заїдеологізованим змістом.

Ораторія-літопис Софії Майданської – Валерія Кікти "Святий Дніпро", присвячена "НАШЕ ЖИТТЯ", СІЧЕНЬ 2002

тата, бл. п. проф. д-р Петра Гоя складаємо 500 дол.
Л. Гой, донька Маруся, син Юрій з дружиною Шерил.

У світлу пам'ять бл. п. Іванни Рожанковської, почесної голови СУА і фундаторки музею складаємо 500 дол.
Окружна Управа СУА, Нью-Джерсі.

У пам'ять бл. п. Никифора і Марії Гірняків складаю 100 дол.
Л. Чолган.

ЖОВТЕНЬ

У пам'ять бл. п. Ярослава Городецького склали: по 200 дол. – О. Городецька, О. і Д. Леськіві; 150 дол. – М. Банах; по 100 дол. – В. і К. Воловодюки, М. і Б. Осадци, М. Леськів, І. Коцур, В. Марків, J. & A. Botkevicius; по 50 дол. – І. і І. Мокривські, Г. і І. Кузьми, Д. Геча, І. Луцишин, Р. і Г. Ратичі, Я. Вон Гельбіг, В. і М. Стойки; 30 дол – М. і Е. Мельничуки; по 25 дол. – М. Данилюк, Б. Мельничук; 20 дол. – О. і Л. Клецори.

У пам'ять нашого вуйка бл. п. інж. Ярослава Городецького складаємо 50 дол.

Т. Зазуля з чоловіком J. Tobin.

У пам'ять мого дорогого друга і сусіда бл. п. інж. Ярослава Городецького складаю 50 дол.

О. Оришкевич.

У пам'ять шкільного товариша бл. п. Ярослава Городецького складаємо 50 дол.
М. і А. Єйни.

У світлу пам'ять дорогого і невіджалуваного швагра бл. п. Ярослава Городецького складаємо 250 дол.
Т. і О. Зазулі.

СПРОСТУВАННЯ.

У журналі "Наше Життя" (жовтень 2001 р., ст.33) під заголовком "Через комітет розбудови у Рочестері, Н.-Й." повинно бути: У пам'ять бл. п. Анастасія Горчинського складаю 30 дол.
А. Лапичак-Бах.

У пам'ять бл. п. Теофілі Ганушевської датки склали: 50 дол. – М. і І. Руснаки; по 25 дол. – Н. Гуран, О. Ганушевська.

100 дол. – І. Гафткович.

Перепрошуємо за помилки.

**Щиро дякуємо за підтримку
Управа та адміністрація УМ.**

історичній долі українського народу, оригінальна за задумом, немов перекидає арку до вокально-симфонічних полотен українських композиторів-клясиків, продовжуючи їхні традиції на новому витку мистецько-історичної спіралі.

Марія Загайкевич – доктор мистецтвознавства, професор.

Ганна ЧЕРІНЬ

НОВЕ РІЗДВО

Знов Різдво пречисте!
В зорянім намисті
Сяє наше місто
Щедро так...

А для нас обнова
В цім Різдві чудова.
Місяця підкова –
Щастя знак.

Так було щороку,
Як в цю ніч високу,
Та з нового кроку
Наш похід.

Хай горять лампадки!
В нас нові колядки,
В нас нові порядки,
Сонцесвіт.

Наше самостійне,
Наше незалежне,
Наше нам належне –
Різдво.

О. ОЛЕСЬ

ЗИМА ПРИЙШЛА

Зима прийшла. Холодними
руками
Скувала ріки і ставки,

Заслала ниви килимами,
До сіл засипала стежки.
Усе замовкло під снігами.

Даремно! Сонце переможе!
Розіб'є громом ланцюги,
Розтопить криги і сніги,
Змете всі наміри ворожі
І кине квіти навкруги

Ганна ЧЕРІНЬ

САМОХВАЛИ

Йшов Івась до школи,
Де гудуть, мов бджоли,
Хлопці та дівчатка,
Україненятка.

Підійшла до нього
Леся бистронога.
Струнко в позу стала,
Продеклямувала:

– Я дівчинка чемна,
Я молюсь щоденно,
Вчуся на відмінно,
Сміюсь безупинно.

Що ж, Івась став прямо
Й відповів так само:

– А я хлопчик чемний,
Ввічливий і вчений.
Все на світі знаю,
Як півник співаю.

Правильно казала
Нам бабуся наша:
“Сама себе хвалить
Лиш гречана каша”.

Ці, можливо, діти
Дуже мудрі. Може...
Та себе хвалити
Самим не пригоже.

Вам же краще буде,
Як хоч раз на рік
Вас похвалять люди,
А не ваш язик.

В будень і на свято
Ми таких стрічали.
В нас їх є багато,
Звуть їх самохвали!

ВРАНЦІ

Рано-вранці треба встати:

Раз і два!

Раз і два!

Вмитись, з'їсти, все зібрати –

Раз і два!

Раз і два!

На зарядку серед хати –

Раз і два!

Раз і два!

Треба в школу поспішати –

Раз і два!

Раз і два!

НАШІ СМАКОВИНКИ

Лукія ГРИЦІВ

МАКОВИЙ ТОРТ

$\frac{3}{4}$ горнятка маку, $\frac{3}{4}$ гор. молока, $\frac{3}{4}$ гор. масла, 1 гор. цукру, 1 ч. л. ванілії, 2 гор. легкого (cake) борошна, 2 $\frac{1}{2}$ ч. л. порошку до печива, 4 білки

Залити мак окропом. Коли встигне, відцідити через густе ситко, залити молоком і залишити в молоці протягом ночі.

Масло втерти на піну, поступово додавати цукру і далі терти. Укінці додати мак і ванілію. Тоді знову терти, поки все не стане зовсім гладке. Борошно і порошок до печива разом просіяти три рази. Поступово легко домішувати борошно до маку, під кінець потрохи домішувати вбиті на шум білки.

Легко виложити всю масу до маслом змащеної тортівниці. Пекти біля 30 хвилин при температурі 350°F. Перекинути на сітку і повністю охолодити. До цього торта доречна шоколадна маса або, хоча б, шоколадна полива.

КОРЖИКИ-СЕРДЕНЬКА

8 унцій масла або маргарини, $\frac{3}{4}$ гор. цукру, $\frac{3}{4}$ гор. ясножовтого цукру, 2 яйця, 2 ложки молока, 2 ч. л. ванілії, 4 гор. борошна, 2 $\frac{1}{2}$ ч. л. порошку до печива, 1 ч. л. солі. Полива: 1 фунт цукрової пудри, 4-5 ложок води або молока.

Збити масло і цукри разом у великій посудині, щоб були легкі. Додавати зосібна яйця, молоко і ванілію, і далі збивати. Осібно в малій посудинці змішати і разом пересіяти борошно, порошок до печива і сіль. Борошно помало додавати до попередніх складників і докладно вимішувати. Тоді тісто заохолодити протягом 3-4 годин. Піч нагріти до 375°F. Половину тіста розкачати до $\frac{1}{8}$ інча товщини. Витинати коржиків у вигляді серденька. Випікати в печі, аж доки краї не стануть золотими (8-10 хвилин). Те саме повторити з рештою тіста.

З цукрової пудри і води (або молока) втерти поливу (до неї можна додати декілька краплин харчевої фарби). Поливу прибрати коржиків, коли вони вже повністю встигнуть.

Закінчення зі стор. 10.

Г'єси його мали великий успіх. Треба ствердити, що вони мали також значний виховний вплив. Після прибуття до Америки, Г. Лужницький продовжував творчу працю, хоча у відмінних обставинах.

Свою особисту долю Григор пов'язав з не менш творчою особистістю – відомою акторкою українських театрів. Гарна й талановита Ніна звернула його увагу. Одружились, стали батьками двох талановитих дітей – Христини і Олександра. Саме д-р Олександр (між приятелями Ольго) пішов шляхами батька, полюбив історію, архіви, працю в них і школу – педагогічну працю. Пригадую собі, як дуже допомогла мені фахово Ніна Лужницька. Працюючи у Сестер Василянок в Академії для дівчат та в Менор Каледжі, доводилося мені виконувати роллю режисера (яким я, очевидно, не була). Хотілось передати дівчатам любов до українського поетичного слова, дати йому належну експресію. Ще у 1958 й 1959 рр. ставили ми інсценізації Шевченкових поем,

згодом поезій Лесі Українки. Тут потребувала я фахової поради і вказівок. Звернулась, як пригадую, до Н. Лужницької. І одразу усе було ясне і самозрозуміле, як це треба зробити. Для мене – то були перші кроки.

Першою такою спробою була інсценізація “Тополі” Т. Шевченка, де треба ж було дати елементи української мітології. Так, при неоціненній допомозі Н. Лужницької вийшла у нас “Тополя” на славу... А як довелось готувати мелодекламацію поезій Лесі Українки із циклу “Сім струн”, то Ніна була великим ментором і режисером слова. Не раз довелось питатися і радитися з Н. Лужницькою (для якої все було так ясно), коли ми ставили драми “Лісову пісню”, “Бояриню”, “Кассандру” Лесі Українки, чи її “Йоганну, жінку Хусову”. За все я була завжди вдячна, вдячні були й мої дівчата.

Такими були Григор і Ніна Лужницькі. То ж із вдячністю поклонімося їхній Світлій Пам'яті!

Наталія ПАЗУНЯК

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА
Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Марія Томоруг
Софія Геврик
Оксана Фаріон
Мотря Восвідка-Слоневська
Варка Бачинська
Омеляна Рогожа
Надя Цвях
Анна Максимович
Марта Богачевська-Хомяк
Ірина Стецьків

— 1-ша заступниця голови
— 2-га заступниця голови для справ організаційних
— 3-тя заступниця голови для справ культури
— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
— протоколярна секретарка
— кореспонден. секретарка
— скарбник
— для справ преси
— вільний член
— вільний член

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Наталія Гевко
Стефанія Вочок
Надія Савчук
Марта Стасюк
Ярослава Мулик
Іванна Шкарупа
Любомира Калін
Зоряна Миштал
Маріянна Заяць
Марія Одежинська

— Дітройт
— Філадельфія
— Нью-Йорк
— Північний Нью-Йорк
— Нью Джерзі
— Огайо
— Чикаго
— Нова Англія
— Центральний Нью-Йорк
— зв'язкова далеко віддалених відділів

РЕФЕРЕНТУРИ

Надія Шмігель
Катерина Івасшин
Марія Пазуняк
Люба Більовщук
Ольга Тритяк
Марта Пеленська

— суспільної опіки
— виховна
— музейна
— стипендій
— архівальна
— екології

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич
Тайсса Турянська
Лідія Черник
Лідія Закревська
Рома Шуган

— голова
— член
— член
— заступниця
— заступниця

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англomовної частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT
Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Maria Tomorug
Sophia Hewryk
Oxana Farion
Motria Voyevodka-Slonievsky
Barbara Bachynsky
Omelana Rohoza
Nadia Cwiach
Anna Maksymowych
Martha Bohachevsky-Chomiak
Irena Stecki

— 1-st Vice President
— 2nd VP — Membership
— 3rd VP — Culture
— 4th VP — Public Relations
— Recording Secretary
— Corresponding Secretary
— Treasurer
— Press
— Member-at-Large
— Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Natalia Hewko
Stefany Wochok
Nadia Sawczuk
Martha Stasiuk
Jaroslava Mulyk
Iwanna Shkarupa
Lubomyra Kalin
Zoryana Mishtal
Mary-Ann Zajac
Maria Odezhynska

— Detroit
— Philadelphia
— New York City
— New York - North
— New Jersey
— Ohio
— Chicago
— New England
— New York - Central
— Liaison for Branches-at-Large

STANDING COMMITTEES

Nadia Shmigel
Katherine Iwasyshyn
Maria Pazuniak
Luba Bilowchtchuk
Olga Trytyak
Marta Pelensky

— Social Welfare Chairwoman
— Education Chairwomen
— Art/Museum Chairwoman
— Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
— Archives Chairwoman
— Ecology Chairwoman

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych
Taissa Turiansky
Lidia Czernyk
Lydia Zakrevsky
Roma Shuhan

— Chairwoman
— Member
— Member
— Alternate
— Alternate

Irena Chaban — Editor-in-Chief "Our Life"
Tamara Stadnychenko — English editor "Our Life"

КАНЦЕЛЯРІЯ СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS:

108 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646; Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — Наталія Дума
Office administrator — Natalia Duma
Години урядування: від 10:00 до 4:00 по пол.

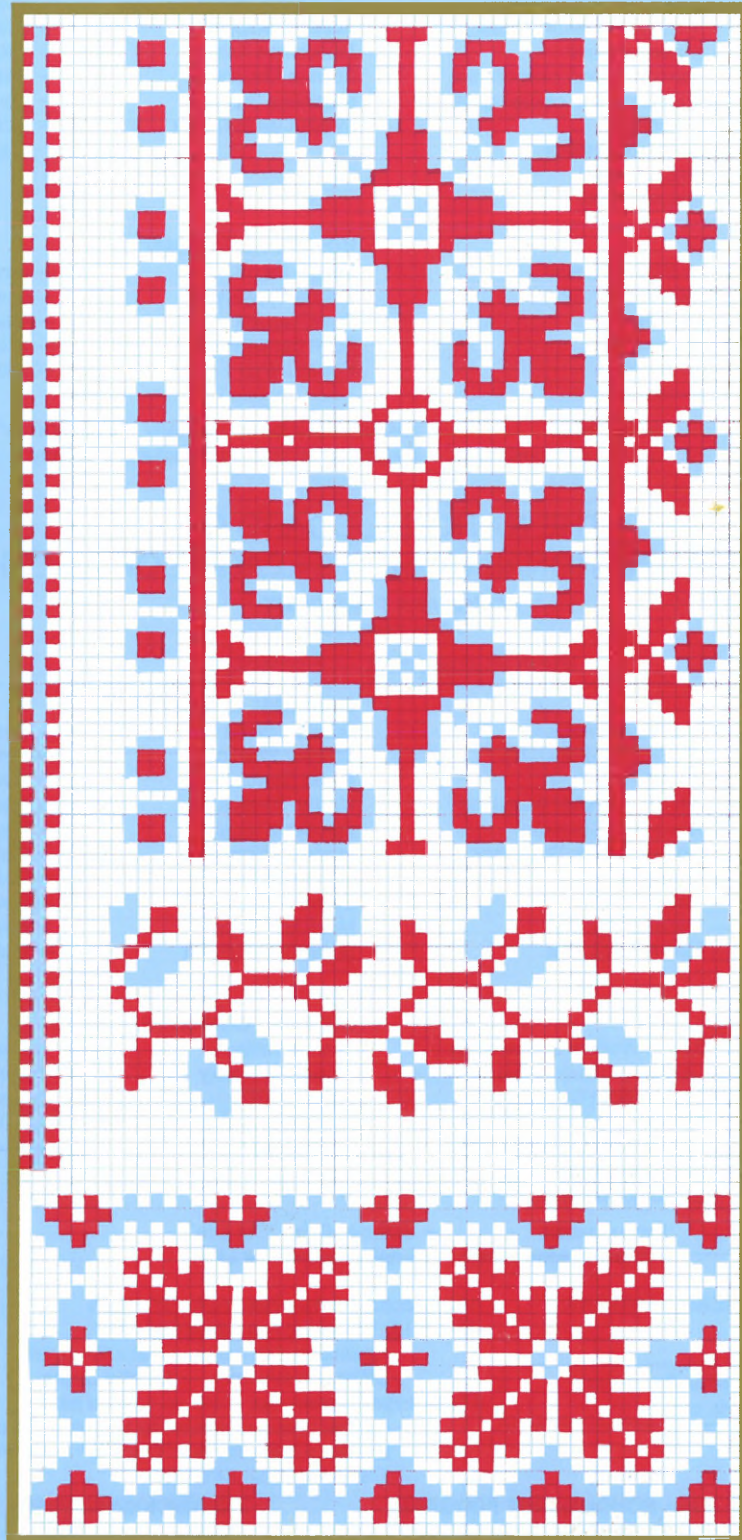
Адміністратор-бухгалтер журналу "Наше Життя" — Орісія Яцусь
Business Administrator "Our Life" — M. Orysia Jacus
Tel. & Fax (732) 441-9377

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530; Fax: (732) 441-9377
Luba Bilowchtchuk, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
(212) 228-0110 Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Альбом взорів для вишивання по канві за оригінальними рисунками Ю. Дремлюги.
Зі збірки Євгенії Бачинської-Федусевич. Вишивати нитками Д.М.С. червоними ч. 666 і чорними.
From the collection of Evhenia Bachynsky-Fedusevych.
DMC red 666 and black.